

BEKÖSZÖNTŐ

Manapság sokszor beszélnek az önazonosságról – talán nem hiába. Szükséges tudnunk meghatározni – elsősorban a magunk, de mások számára is – kik is vagyunk mi igazán. Fontos tisztábban látni, mik azok a sajátos vonások életünkben, amelyek bennünket – pozitív értelemben – mássá tesznek a többiekhez képest, hiszen ezek az egyéni sajátosságok jelölik ki számunkra azt az utat amin járnunk kell; nem a többiektől elkülönülten, hanem velük együtt, de úgy, hogy közben mindegyikünk a saját útján marad.

Az élet – szokták mondani – olyan, mint egy nagy, színes mozaikkép, amelyben minden ember élete egy kis kocka. Nagyon sok színű, méretű és formájú kockák találhatóak ebben a képben: vannak egymástól teljesen eltérőek, és olyanok is, amelyek szinte teljesen azonosak, mindegyik azonban különböző, egyedi. Mindegyiknek megvan a maga saját helye és szerepe a képben, amit csak ő tud betölteni. Az a hely a képben, ami az övé és senki másé, az adja létének igazi értelmét.

Mi, akik most ezeket a sorokat olvassuk, hívő keresztények vagyunk. A keresztény hit az a közös szín, amely, bár különböző árnyalatokban, mindegyikünk életének egyik sajátos alapvonása. Isten fontos adománya, amit ápolnunk kell magunkban, nehogy kifakuljon vagy más színné változzon, hisz enélkül életünk elveszti igazi értelmét („ha a só ízét veszti...”).

Mi azonban ennek a színnek lényeges alkotó eleme, amire vigyáznunk kell, hogy mindig megmaradjon bennünk? Jézus Krisztus, akiben Isten – minden hívő ember vágyakozásának célja – köztünk, emberként, személyesen megjelent. Ő az, aki egyedülként mondhatta magáról hogy, „Aki engem lát, látja az Atyát”, mert „én és az Atya egy vagyunk”. Éppen ezért “Én vagyok az út, az igazság és az élet, és senki sem juthat el az Atyához, csak általam” (Jn 10, 30; 14, 6. 9.).

Jézus Krisztusra kell „vigyáznunk”, nehogy személye kifakuljon vagy eltűnjön vallásos és hétköznapi életünk többé-kevésbé fontos dolgai között. Az ember azonban hosszú távon csak arra vigyáz igazából, ami számára értékes, örömteli. Értékessé, örömtelivé kell tehát tenni a vele való kapcsolatot! Ez talán mégsem olyan nehéz, hiszen eljövetele örömhírt jelent számunkra: úgy szereti Isten a világot és benne minden embert, hogy Fiában eljött közénk, életét velünk megosztani, és áldozatként magát értünk felajánlani.

„Higgyetek az evangéliumban (örömhírben)!” – ez Jézus első prédikációjának és egész tanításának lényege. Hinni az örömhírben tehát életünk legfontosabb feladata, amennyiben szeretnénk igazi önazonosságunkat megtalálni és azt megőrizni.

Ebben a fontos feladatban szeretne jelen számunk is egy kis segítséget nyújtani.

fr. Tarzícusz

LELKISÉG

Hirdessétek az evangéliumot

AZ ÖRÖMHÍR

A kereszténység az Evangélium, vagyis az öröm vallása, amit még sok keresztény sem fedezett fel igazán. Az Evangéliumot, az Örömhírt Jézustól kaptuk, hogy aki hisz benne, annak örök élete legyen. Ő maga üzeni keresztelő Jánosnak: „*Vakok látnak, sánták járnak,*

leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az Evangéliumot” (Lk. 7,22). Ő az öröm forrása életünkben, amit az Evangélium olvasásával kaphatunk meg. Ezt az örömet pedig senki sem veheti el tőlünk, mert ez örök, mert ezt Tőle kaptuk ajándékba. Arra biztat minket, hogy kérjünk, merjünk kérni, mert csak az kap, aki kér. „Bizony, bizony mondom nektek, bármit kértek az Atyától, megadja nektek az én nevemben. Mindeddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjétek, mert kaptok, hogy örömetök teljes legyen” (Jn. 16.23-24). Hát kérjünk, kérjük, hogy az Evangélium olvasásakor megértsük Jézus szavát, hogy igéje örömbe vonja életünket.

Az emberi életben azonban vannak nehézségek, fájdalmak, hiszen oly sokan szenvednek a világban. Azoknak azonban, akik érte élnek és szenvednek, azt ígéri, hogy örülni és ujjongani fognak, mert a nevük fel van jegyezve a mennyben. Ha valaki gyakorolni akarja a vallásos életet, találkozni fog a nehézségekkel, a küzdelemmel. Azonban ez a küzdelem kiváltság, az Istenhez való tartozás kiváltsága, és örömmel vállalható. Mert nincs olyan fájdalom, amit az Úr meg nem enyhítene, nincs az a sötétség, amelyben fel ne ragyogtatná a fényt.

Ha újra eljönne hozzánk Jézus, hogy tanítson minket, bizonyára úgy kezdené, mint valamikor a názáreti zsinagógában tette, és Izajás szavaival hirdetné az Örömhírt: *„Az Úr lelke van rajtam, mert felkent engem. Elküldött, hogy jó hírt vigyek a szegényeknek. S a foglyoknak hirdessem a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és prédikáljam: az Úr esztendeje érkezett” (Lk. 4,18-19). Vajon mi, hogyan fogadnánk? Gögösen és ellenségesen, mint a zsidók? Vagy örömmel, átérezve annak nagyszerűségét, hogy velünk az Isten? Mert ha szívünkben már nagy a sötétség és kevés az öröm, Ő ad nekünk, és nem csak hirdeti. Hiszen Ő mindég velünk van, és nagy szeretettel átölel, ha van bátorságunk, alázattal a karjaiba vetni magunkat.*

Mai világunk a szórakozásban keresi az örömet. Azonban nem találja és csak egyre jobban hajszojja magát az élvezetekben, mert nem talál kielégülést. A rövid ideig tartó bódultságban sokan azt hiszik, hogy megtalálták az örömet, de ez hamar elmúlik, és egyre nagyobb űr marad utána. Egyre mélyebbre süllyednek az önrombolásban, és nem veszik észre, hogy az öröm utáni vágyat csak a Jézus által hirdetett Evangélium tudja kielégíteni.

Az Evangéliumban Isten velünk örül, mert Ő az, akinek keze nyomát megtaláljuk mindenben, a természet szépségében, a kis virág illatában, az egymás iránti szeretetben, a mosolyban, a munkában. Milyen nagyszerű dolog Isten gyermekének lenni! Milyen csodálatos karjai biztonságába húzódnunk, nevetni és örülni, és megosztani vele szívünk vágyait. Azután elmenni, és beszélni erről a világnak, hogy megismerjék az öröm forrását, hogy részük legyen az igazi örömben. Mert a világnak Isten kell, órá vágyódik, csak segítenünk kell, hogy megízleljék milyen az igazi öröm.

Jézus tanítása az öröme hív meg bennünket, nekünk Őt kell követnünk. Követésében azonban sokan csak keresztjét látják, és nem veszik észre azt az örömet, amelyben részesíteni akarja követőit. Az Evangélium olvasása ebbe az örömbe von be minket, ezért nem lehet azt eleget olvasni. Minden időben szól hozzánk, minden helyzetben utat mutat, és örömmel tölti el szívünket. Olvassuk az Evangéliumot újra és újra, fáradhatatlanul, mert idővel megnyílik a szívünk és meghalljuk a Mester szavát. Ha tudunk magunkban csendet teremteni, egy pillanatban megérinti lelkünket, és egyek leszünk vele a végtelen örömben. Mert Ő maga mondta: *„Ezeket azért mondtam nektek, hogy örömöm legyen bennetek, és a ti örömetök teljes legyen (Jn. 15,11).*

fr. Béla

ISTEN HOZZÁNK LEHAJLÓ SZERETETÉNEK ÜZENETE

Jézus így szólt: „*Betelt az idő, és elközelgett az Isten Országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.*” (Mk 1, 15)

Az evangélium Jézus örömét, Isten nekünk adott, öröme derítő üzenetét foglalja össze. Az az út, amely irányt mutat Jézuson keresztül az Atya felé. Összefoglalja az igazságot, amely szabaddá tesz az Élet felé való haladásunkban. Ez nem emberi lépéseket jelent, hanem mélyülést önmagunk megismerésében, és szívünk kitágulását Isten befogadására, hogy ezáltal megláthassuk és meghallhassuk Őt a mellettünk élő emberekben, szavaikon és tetteiken keresztül. Jézus az Ő öröme hív bennünket, amely a szív békéje, Jézus Szívében mint csendes, tiszta Tóba való belemerülés.

A hit Isten ajándéka, de jelenti egyszerre az Ő hozzánk lehajló szeretetére való teljes ráhagyatkozást, az Őbelé vetett feltétlen bizalmat is. Elfogadni, ami a szemnek láthatatlan.

Jézus megszólít miközben hálóinkat rendezgetjük, javítgatjuk. Megszólít bennünket ma is, ahogy tanítványai is tette, és meghív az Ő követésére. Ez az út szűk, meredek és rögös, de felfelé vezet lelkünk mélységein keresztül. Az öröktől való Atya már születésünk előtt kiválasztott, az Ő akarata, hogy legyünk és éljünk az Ő örömeiben, az Ő öröme. Fia által, az evangélium eseményein keresztül, saját, személyes életünk állomásain át tanít a szeretet útján való haladásra.

Mai világunk a túlhajszoltságról, a mindennapi megélhetésért való küzdelemről szól, a minket körülvevő világ azt harsogja, hogy nem kell a saját hálóinkon túl látnunk. Azt tegyük egyre tisztábbá, mások szerint egyre tündöklőbbé, hogy a láthatóra figyelve elhiggyük, csak ezek által vagyunk értékesek. És ha ebben a hamis foltozgatásban valaki meg akar akadályozni bennünket, attól egyre messzebbre távolodjunk el. Ám, ha felébred szívünkben a keresés állandó vágya, és már semmilyen pótlék nem képes azt kielégíteni, akkor egyszerre rádöbbenünk, hogy mindez hamis álmokép, önmagunk körüli forgás csupán.

Jézus önmagunkért szeret, mint ahogy azokat az embereket is, akikkel földi élete során találkozott. A valóságot tárta tanítványai elé, és minket is a Szeretet követésére hív. A választ nekünk kell megadnunk. Ő így szól: „*Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtak lelketeknek. Mert az én igám édes, és az én terhem könnyű.*” (Mt 11, 28-30)

A kármelita jelöltet, amikor eljött az ideje, beöltöztetik, és megkezd a noviciátust. A rendi ruha Krisztusba öltöztetését jelenti, és megkapja a vállruhát, a skapulárét, melynek feladása előtt a perjel nő így szól: „*Íme, a Szűz jele, íme, az Úr igája, viseld örömmel...*”

Ennek az igának az édességét az evangélium útján fedezhetjük fel, amely keretbe is foglalja egész életünket. A szeretet a szívünk földjébe elásott kincs, amely felszínre törve jó gyümölcsöt termő fává terebélyesedik Isten kegyelmének öntözgetésével. Ezek a gyümölcsök azonban mindig mások számára teremnek, és ebben rejlik némelykor a teher. De ha kiosztjuk önmagunkat, a bennünk rejlő kincseket mások számára, ahogy Jézus is tette, könnyűvé válunk. Hinnünk kell, hogy két fillérünk, vagy öt kenyérünk és két halunk elajándékozásából új élet, új életek fakadnak. Hinnünk kell, hogy a szeretet az a kulcs, amely a megkérgesedett szíveket meglágyítja, a zárt ajtókat kinyitja. A szeretetnek sok formája van, amint egyetlen kulcs sem nyit ki minden ajtót. Ezt a sokféleséget mutatja meg nekünk Jézus, és mint valóságos ember emberi módon tárja fel számunkra.

Isten a kicsinyekhez, a gyengékhez, a bűnösökhöz, a megfáradtakhoz és betegekhez jött el. A Szeretet befogadására akkor leszek képes:

- ha elismerem, hogy vak vagyok: „*Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam!*” És Jézus így szól: „*Menj! A hited meggyógyított téged.*” (Mk 10, 47. 52);

- ha elismerem, hogy béna vagyok, aki mások segítségére szorul. És a többiek hitét látva Jézus meggyógyít, hogy én magam is másokat hordozókká válhassak (Lk 5, 20) ;

- Isten akkor is szeret, ha leprás vagyok, mert kitaszítottnak érzem magam a környezetemben: „Uram! Ha akarod, te megtisztíthatsz engem.” Jézus pedig megérint, és ezt mondja nekem: „Akarom, tisztulj meg!” (Lk 5, 12-13)

Az evangélium a naponkénti újrakezdés útja, az egyik lépés után tehetjük meg a következőt. Isten mindig vár szeretetével, a Szentlélek világosságával megmutatja utunkat, és ha elesünk, Ő fölemel. „Szorongatásomban az Úrhoz kiáltottam, s Ő meghallgatott engem.” (Zsolt 119, 1)

Istennel való találkozásunk egyik kiemelt lehetősége az evangélium olvasása, az Élő Isten hozzánk intézett szavának befogadása.

A szívünkben megszületett Ige tanítson meg kimondani az Énekek énekének jegyesi szavait: „Megtaláltam, akit szeret a lelkem, belékapaszkodtam és el nem engedem.” (Én 3, 4)

Szent Családról nevezett Angéla nővér OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarország

ÖRÖMHÍR

...ha nincs, aki hirdesse?

Egy alkalommal a testvérekkel lelki napot tartottunk a Szent György-hegyen. Témája a „hegyi beszéd” volt. Napunk felénél tartottunk, ebéd előtt volt egy kis csendes imádság. Az volt a lényege, hogy ki-ki elvonul a közelbe, egyedül a Bibliájával, hogy Isten jobban megérinthesse szívét.

Én is ott voltam a magam csendességében, mikor jött újra csak egy csoport. A szép napot ők is meg akarták ünnepelni egy kis pihenéssel és kirándulással. Jöttek is a maguk módján és a maguk lármájával. Beszédjük egyértelművé tette, hogy nem vallásos emberekről van szó. Gondolom, ők is meglepődtek, hogy mi meg ott vagyunk jó néhányan szerteszét, a magunk csendességében. Illendően köszöntöttük egymást, majd ki-ki folytatta a maga „társalgását”. Furcsa egy csoportnak tűnhettünk a számukra. Engem meg egy darabig bosszantott, hogy mennyit fecsegnek, megzavarva a mi csendünket. Majd nyugalmat kaptam, s megértettem egy igen fontos igazságot:

Miért is haragszom én rájuk, mikor ők nem azzal a szándékkal jöttek, mint mi? Vajon nem Isten vonzotta őket is? Ami pedig a beszélgetésüket illeti: ők nem egyeztek meg abban, hogy egy időre csendben imádkoznak. Örültek egymásnak és a jó időnek, amit aztán szóvá is tettek. Eszembe jutott a közmondás: néma gyerekek az anyja sem érti a szavát. Ugyan, honnan tudnának arról, hogy mi imádkozni jöttünk ide? Honnan tudnák, hogy csendben kellene maradniuk, hogy ne zavarjanak? S vajon tényleg zavartak? Hiszen pont azt értettem meg, amiről Szent Pál beszél.

„Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” De hogyan hívhatják segítségül, amíg nem hisznek benne? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse? S hogyan hirdesse az, akit nem küldtek? Ezért meg van írva: „Milyen kedves a jövetele annak, aki jó hírt hoz.” (Róm 10.14-15)

Két fontos dolgot értettem meg. Ne bosszankodjak azon, akinek nem szóltam: magyar ember a szóból ért! Isten behívta őket az imádságomba, elég konkrétan, hogy aztán küldjön feléjük.

Hálás vagyok neked Istenem, hogy ennyire szeretsz minket! Megnyitod szíveinket egymás, legfőképp Igéd felé, s küldesz egymáshoz az örömhírral, megértéssel, szeretettel.

...hogy nekem is részem legyen benne. (1Kor 9.23)

Főiskolás koromban történt, amikor az egyik testvéremet meghívtam a műterembe, hogy nézze meg a legújabb munkáimat. Volt a falon egy hamukép is. Ez azt jelenti, hogy olyan alkotás volt, aminek a felülete csak hamuból állt. Nem teljesen fixáltam a felületre, így a hamu teljes természetével továbbra is bírt. Testvérem odaérve csodálkozva nézte, majd az ujjá hegyével megérintette. Ekkor lepergett egy kis hamu a képről, ő meglepődve hátrahőkölt, s egy időre szótlan maradt. A teremből kifelé menet elmesélte, mennyire megérintette ez a kép. Azt is elmondta, milyen üzenete volt a számára. Erre meg én lepődtem meg, mert egészen más okból készítettem. Legalábbis erre nem gondoltam, amikor csináltam, s amiért csináltam. Bizony megértettem, hogy sokkal több az üzenete, mint amit én egyszerre ki tudok meríteni belőle.

Egy mély élmény arra készítetett, hogy azt megosszam másokkal, s mikor ez megtörtént, az ő gazdagságukban is részesedtem! Nem ezért született, ajándékba kaptam, mint ahogy az én élményem is ajándékká lett, előhívva egy másik ajándékot. Egy mélység feltárt egy másikat. Jézus szeretetében testvérek vagyunk.

Köszönöm Uram, hogy feltárod előttünk gazdagságodat és ebbe a csodálatos felfedezésbe meghívsz minket, és örömeid, igazságod részeseivé teszel minket is, közelebb hozva egymáshoz és tehozzád. Ámen.

fr. Pál

ÉLETET ADÓ HIT

Életünk állandó Istenkeresés. A dal ezt így fogalmazza meg: „Minden ember boldog akar lenni”. Arra születünk, hogy boldogok legyünk, de ennek a célnak elérését Isten akarja a leginkább: valóban azt szeretné, hogy boldogok legyünk. Ld. „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.”(Jn 10,10). A hit és a szeretet a legfontosabb erények, amelyek által közelebb kerülhetünk Istenhez. A hitről szólva Jézus egyenesen azt mondja, hogy „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni; aki nem hisz, elkárhozik.”(Mk 16,16).

Nézzük meg közelebbről a hitet, és a teljesség igénye nélkül írjuk le néhány jellemzőjét:

1) Kiüresedés, emberi biztonságok elvesztése, sötétség.

Amikor Isten Ábrahámot akarta hitünk atyjává tenni, el kellett őt szakítania gyökereitől.

Ábrahám mintegy a sötétségben vándorló zarándokká vált, hiszen nem tudta, hová visz ez az út. Egyébként szentjeink, pl. Keresztes Szent János, Kis Szent Teréz, Keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta is hasonló tapasztalaton mentek keresztül.

Elhagyva saját hazáját és otthonát, Ábrahám kiüresített emberré vált, akinek Istenen kívül semmije sincs. Szüntelenül Istenre kellett számítania, Hozzá kellett fordulnia.

A saját biztonsági rendszereitől való szabadságot a pusztában nyeri el az ember, ahol minden emberi támasz megszűnik.

2) Ráhagyatkozás.

1887. Karácsonyán a Gyermek Jézusról és Szent Arcról nevezett Kis Szent Teréz nővére, Celine karácsonyi ajándékként örömteli meglepetést akart szerezni húgának, Teréznek. Kis papírhajót készített, s a vízre tette. A kis hajóban az alvó kis Jézus feküdt. Ez volt a hajó neve: „Ráhagyatkozás”. Ez a szó, a „Ráhagyatkozás” volt Teréz és Celine imádságának jelszava. Voltak vizek, az élet hullámai, amelyeken Istennek kellett őket vezetnie, nekik pedig rá kellett hagyatkozni Isten szeretetére.

A belső élet fontos törvénye ez: igazi benső békét csupán az Istenre hagyatkozás teremt az emberben. Addig leszünk nyugtalanok, aggodalmaskodók, amíg nem próbálunk ráhagyatkozni teljesen Istenre. (Nyilván figyelembe véve a „Segíts magadon, Isten is megsegít” mondás igazságtartalmát). Ez a teljes ráhagyatkozás az egyetlen út, amely a békéhez vezet, a bizalom és a hit Istenben s az Ő szeretetében. Kis Szent Teréz ezt írja Önéletrajzában: „Olyannak kell lenni, mint a gyermek, és semmiért sem szabad aggódni.”

3) A félelmek közepette növekszik a hit.

Amikor Szent Pál apostol arra kérte Krisztust, hogy szabadítsa meg attól a bizonyos tövistől, nehézségtől, Jézus azt válaszolta, hogy „az erő a gyengeségben lesz teljessé” (ld. 2 Kor 12,8-9). Kis Szent Teréz pedig azt írja, hogy a bizalom és a hit a félelmek közepette tökéletesedik. Jézus pedig így szól azokhoz, akik a néma lélektől megszállt fiút viszik eléje, gyógyulást kérve Tőle („Ha van lehetőséged rá, szánj meg minket és segíts rajtunk.”): „*Ami a lehetőséget illeti, minden lehetséges annak, aki hisz.*” (Mk 9,22-23).

P. Sándor

ÖRVENDEZZ, HITNEK HATALMAS TÁMASZA!

A hit révén az ember teljesen aláveti értelmét és akaratát Istennek (ez persze nem azt jelenti, hogy nem gondolkodunk, és vakmerőek vagyunk). Egész emberi mivoltában igent mond az Úrnak. Minden keresztény számára az Istenbe vetett hit azt is jelenti, hogy hisz abban, akit Isten elküldött, „szeretett Fiában”, az Ő evangéliumában.

A Szent Szűz példaképünk a hitben, hiszen ő nem ingott meg hitében egész élete folyamán. Erzsébet így üdvözölte: „Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki.” (Lk,1,45). Mária hite legfőképpen arra vonatkozott, amit az angyalnak adott válaszában mondott: „*Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be hát rajtam szavaid*” (Lk 1, 38).

Hitt Istennek, nem csupán értelmével, hanem teljes akaratával is. Ez volt a történelem legdöntőbb hitvallása.

Mária is kérdezett ugyan az angyaltól, de más lélekkel, mint Zakariás. A Szent Szűz nem azért kérdezett, mivel mindent meg akart érteni, hanem azért, mert tudni akarta, hogy miként teljesítse Isten akaratát. „*Láthatóvá tetted a keskeny égi utat azzal, hogy mindig a legalázatosabb voltál.*”¹

Hitt abban, hogy Isten anyja lesz. Akkor is hitt, amikor az angyal eltávozott, és ő magára maradt. Hitt akkor is, amikor ujjal mutogattak rá, hogy leányként gyermeket vár. „*Maga a Boldogságos Szűz is a hit zarándokútját járta, kételytől meg nem fertőzött hittel.*”²

Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy a Szűzanya számára Jézusnak isteni mivolta vagy más titkok teljesen egyértelműek, világosak voltak. Elgondolkodhatott azon, hogy ki fogja elhinni neki, hogy méhében a gyermek a Szentlélektől van. Nagyon jól tudta, hogy ha ezt nem hiszik el, akkor halálra kövezés vár rá. Elgondolkodhatott azon is, hogy mit jelentett a kánai menyegzőn Jézusnak az a mondata, hogy: „*mi közünk ehhez asszony?*” Gondolkodhatott, hogy mit jelentett Fiának az a kérdése, hogy: „*kik az én anyám, és testvéreim?*”

Az angyali üdvözleten kívül életében nincsen több természetfeletti megnyilvánulás, legalábbis a Szentírás tanúsága szerint.

„*Választottak Királynője, a te életedet nem szépítik meg elragadtatások, csodák, extázisok*”-vallja Kis Szent Teréz is³ A Szent Szűz, hozzánk hasonlóan, a pusztá hitből élt. „*Páratlan Anya, te úgy látod jónak, hogy közönséges úton járj.*”⁴

¹ Kis Szt. Teréz: Ezért szeretlek Mária

² Lumen Gentium 58,63

Ő az első, aki hitt, anélkül, hogy látott volna. Mindig hitt, akkor is, amikor Jézus eltávozott tőle, és magára maradt, akkor is, amikor – hozzánk hasonlóan – semmit sem értett. Mindenben annak az Istennek gondviselését, akaratát látta, akinek ő alázattal akart szolgálni. A hitből élő lélek számára az isteni Gondviselés kézzel fogható valóság. Életének minden eseményében az Urat látja.

Aki hisz az Evangéliumban (és megvan benne a szándék, hogy megélje azt) az képes mindenütt Istennel találkozni, mindenben Őt látni. *”Jézus kedvét leli abban, hogy megmutassa nekem az egyedüli utat, amely ehhez az Isteni olvasztókemencéhez vezet s ez az út a kicsi gyermek ráhagyatkozása, aki félelem nélkül alszik el Atyjának karjaiban.”*⁵

A hitben élő keresztény beleveti magát az Atya ölelő karjaiba.

*Mária erős asszony,
Mária bölcs asszony
Mária, rendíthetetlen asszony, emlékezz meg rólunk!*

Szent Arcról. nev. Magdolna OCDS

AZ ÖRÖMHÍR APOSTOLA

Február 11.-én, a Lourdes-i Szűzanya ünnepén, a kármeliták budapesti, Huba utcai templomában hálaadásra jöttünk össze Takács Nándor Jusztin, Mayer Mihály és Várszegi Asztrik püspök atyákkal együtt, akik 18 évvel ezelőtti szentelésükre emlékeztek, és adtak hálát Istennek az elmúlt sok-sok esztendő minden kegyelméért. A mennyei hazában, az égi liturgián velünk együtt ünnepeltek Ács István és Dékány Vilmos püspök atyák, akikkel közösen részesültek a püspökszentelés kegyelmében. A szentmise szónoka Ternyák Csaba érsek atya volt.

Nem véletlen, hogy éppen itt nálunk jöttek össze. Hiszen Takács Nándor püspök atya a kármelita rendhez tartozik, itt van az ő lelki otthona. Köszöntjük őt nagy-nagy tisztelettel és szeretettel abból az alkalomból is, hogy nemrégiben ünnepelte 80. születésnapját. Szívvel gratulálunk, jó egészséget, további éveket és Isten bőséges áldását kívánjuk neki.

„Ha 18 évvel visszaforgatjuk az idő kerekét, akkor hálatelt szívvel csodálkozunk rá arra, hogy az a püspökszentelés egészen különleges módon szerzetesi ünnep volt. Hiszen az a tény, hogy az öt új püspök közül négy szerzetes, üzenet volt a Szentatya részéről az egész magyar társadalomnak. ... De mindenek előtt bátorítás volt az újrakezdéshez. A szentelés napján 1989. február 11.-én az esztergomi bazilikában a Lourdes-i Szűzanya ünnepén Paskai László Magyarország ferences bíboros primása előtt egy egyházmegyes pap, és négy szerzetes sorakozott fel, hogy elnyerje a püspökség ordóját: Ács István pálos, Dékány Vilmos piarista, Takács Nándor kármelita, Várszegi Asztrik bencés szerzetesek, és Mayer Mihály pécsi egyházmegyes pap.” – mondotta Ternyák Csaba érsek atya homíliájának bevezetőjében.

Ebből az alkalomból kérdeztük Jusztin atyánknak.

- Jusztin atyának mit jelentett püspöknek lenni? Hiszen a püspökséget sokszor nagyon kevésbe vesszük, vagy nem értékeljük egyáltalán, pedig úgy gondolom, hogy ez egy különleges dolog, egy különleges szolgálat, amire Isten kiemel egy embert. Mit jelent püspöknek lenni?

³ Kis Szt. Teréz: Ezért szeretlek Mária

⁴ Kis Szt. Teréz: Ezért szeretlek Mária

⁵ Kis Szt. Teréz önéletrajza, Ecclesia, 1995. (218. oldal)

- A Szentírásból már ismerős az a tény, hogy az Úr azt mondja: Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket, hogy elmenjete, és tanúságot tegyetek rólam. Én a magam életében pedig hatványozottan éreztem ezt. Hiszen egy nagyon egyszerű földműves családból származok. Nyolcadik gyerek vagyok a családban. Nagyon szerény körülmények között éltünk odahaza. Utána a Kármel felé indított a belső érzésem és tudatom, ahol meg nem fordult soha az eszemben az, hogy én azon túl, hogy a Kármelben elnyerhetem a papság kegyelmét, ezentúl valami más is érhet. És éppen ezért rettentő meglepetésszerűen ért az első időkből, amikor az én nevemet kezdték emlegetni a kinevezendő püspökök között. És hát az Urat én kértem minden imámban, hogy vezesse józanságra azokat, akik szaktanácsadók, akiket netán a Szentszék megkérdez, informálódik, és az én szolgálatomat fogadja el úgy, ahogy azt én fel tudom kínálni. De hát az Úristen másképpen rendelt. Annak ellenére, hogy talán a tanulmányaim, azoknak színvonala, azok a képességek, amelyeket az Úristen mindegyikünkbe belerejt, talán azok a készségek is valamelyest, emberileg szólva alapot kínálhattak volna. De még ezek után sem tudtam elképzelni. Sose mozogtam olyan körökben, és – ezt őszintén mondhatom – lelkemben soha nem volt ilyen vágy. Hanem arra vágyódtam, ha már pap lehettem, az Urat és a híveket szolgálni. A püspöknek azonban külön kihangsúlyozottan dolga az örömhír hirdetése! Úgy ahogy az apostolokat elküldte Urunk Jézus mennybemenetelekor, a lelkükbe vésve: Menjete, tegyetek tanúságot, és hirdessétek az örömhírt! Ezt az apostoloknak mondta, akiket mi püspökökként tisztelünk. És a mai püspök valójában ezért apostolutód. Most ez nem csak azt jelenti, hogy a tant meg kell hirdetni, azt az örömhír-tant amit Urunk Jézus ránk hagyott. Hanem főképpen az örömhírnek a testbenlélekben megvalósult formáját kell vinni az emberek közé.

- *Ez azt jelenti, hogy megélni?*

- Meg kell élnie, ezt sugározni kell. Nem elég csak a szavaival másokat biztatni, hanem saját életét úgy kell bemutatni, képmutatás nélküli igazságban, hogy az az örömet sugározza.

- *Akkor ez azt jelenti, hogy mindenk előtt a saját Istennel való kapcsolatáért felelős?*

- Természetes dolog. Isten minden örömknek és boldogságnak a forrása. Aki nem tudja Istent magába befogadni, az nem is tudja sugározni. Ez olyan, mint hiába van egy villanykörte bent a foglalatban. Ha azon nem áramlik keresztül az éltető áram, nem fog kifényesedni. Ilyen az az ember is, aki az emberi gyarlóságaival, bűneivel küszködik. Igaz, van minden szentben bizonyos büntudat, és kell is, hogy legyen. De mindezeket keresztülragyog a mi Urunk Jézus irgalmas szeretete. Ez az örömhír: hogy Isten szeret bennünket. Még a bűnös embert is. Ebben a mai világban pedig sajátosan küldetése nemcsak a püspöknek, hanem a papnak, meg a megkeresztelt embernek, hogy evangéliumi ember legyen, azaz jóhírt hirdető, sugárzó ember. Nekem talán a külső magatartásomban nem is kellett sokat erőlködnöm, nem kellett sokat gyötrödnöm ezen, mert szüleimen keresztül úgy látom és így érzem, hogy egy derűs génajándékot kaptam. Ami talán meg is mutatkozik, de amit meg kell telíteni, meg kell gazdagítani a megélt szeretet kisugárzással.

Most a Kármelben ez a mai szép ünnepünk pedig számomra is öröm, hogy idehaza, ahonnét elindultam, a rendünknek magyar központjában lehettünk ezen a délelőttön. Mert hiszen annak, amivé lettem, javarészeben a Kármelnek köszönhetem, ahol tizenegy és fél éves koromtól kezdve, mint kis juvenista, utána mint klerikus élhettem. Talán érdemes elmondanom, hogy amikor a központi szemináriumba a fölösztatás után 1950-ben fölkerültünk, négyen kerültünk ide a kármelita rendből. A központiban a félévi vizsgáink után a prefektus magához rendelt bennünket. Izgultunk, hogy valami nagy letolás következik. S a végén azt mondta a prefektus: Tisztelendő urak, maguknak külön meg kell köszönnöm azt, hogy a vizsgáikat nagyon szép eredménnyel tették le, de ugyanakkor mindig derűs arccal jártak a legsúlyosabb tanulmányok között is itt a többi növendék között.

Ez úgy látszik, a Kármelnek egy sajátos arculata. Ezt az olvasóknak is, Kármel lelkiséget élőknek is a figyelmébe ajánlom, hogy a kármelita szentek – legyen az egy Keresztes Szent

János, egy Pazzi Szent Magdolna, egy Avilai Teréz, egy Lisieux-i Teréz, egy Szentháromságról nevezett boldog Erzsébet, egy Kalinowski Rafael, vagy lehetne még sorolni őket – mind derűs lelkületűek voltak.

- *A püspökségéhez, a püspöki szolgálatához miben adott többletet az, hogy a Kármel csíráit már magában hordozta?*

- Ez az emberekkel, papjainkkal, kispapjaimmal való kapcsolatban nyilvánult meg; egy olyan légkört tudott teremteni, hogy nem féltek tőlem. Tudták azt, hogy hordozom a joghatóságot, de talán azt is érezték mindig, hogy az Atya gondoskodó szeretete, derűje vigyázza őket általam. Nyilvánvaló, hogy hozzátartozik egy egyházi vezető magatartásához, hogy benne ne csak a jogot lássák, hanem az Isten emberét is. Azt, aki hordja magában az igazságot, igazságosságot, de hordja magában az irgalmat és a szeretetnek gyakorlati megvalósulását is. Én ezt érzem most is papjaimban, plebániáim híveiben is ezt tapasztaltam, hogy ők mintha is valamit visszasugároztak volna belőle felém.

- *A nyolcvan év mit jelent püspök atyának most így, hogy – miként a szentmisében szépen mondta – tényleg nem tudjuk, mennyi idő van hátra életéből, hiszen a szüleinek, családtagjainak életkorát már messze túl múlta. Az eltelt nyolcvan év mit jelent számára, hogyan tudná azt összefoglalni?*

- Sose mertem hinni azt, hogy ezt a szép életkort megélem, mert olyan szimptómák jelentkeztek elég korán fiatalon, amelyek nem erre engedtek következtetni, és hát az Úristen kezében vagyunk. Egyébként pedig azt vallom, hogy nem öregszem, hanem belefialodok az örökkévalóságba. Ha magas kort él el valaki valószínű, valamiképpen azt is meg fogja tapasztalni, hogy az elesettség, a leépülés felé megy, de ugyanakkor a lelkében tudja azt, hogy ez is a lélek és a személyiségének hasznára lesz. Csiszolódik. Visszaemlékszem arra, hogy amikor fölkerültem ide a központi szemináriumba, és a Schütz Antal professzort, mint a dogmatika volt professzorát betegágyán meglátogattuk, megdöbentünk, hogy ez a hatalmas zseni, ez a fényeskedő lumen milyen állapotban van. Akkor még gyerek módra gondolkodtam, de ma már tudom azt, hogy az Úristen azzal is nemesít, hogyha ezen a földön bizonyos képességek lelassulnak, elhalkulnak, elcsendesednek. Mert ezek is azt szolgálják végül, amire hivatva vagyunk, hogy egészen Istennek átadjuk magunkat.

- *Befejezésként hadd kérdezzem meg, hogy pásztorként, mit üzenne az olvasóknak az örömhír hirdetésével kapcsolatban?*

- Magam életében igyekeztem mindenkor az örömhírt szóban is tovább adni, de úgy, hogy azon ne a nyomtatott könyvnek a szaga érződjék. Ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy először magamtól követelem meg azt, amit majd el szeretnék mondani. Ennek a tapasztalatát próbálom meg utána szavakba öntve továbbadni. Mert úgy láttam, és ez Jézus Urunknál mindenképpen valós, hogy Jézus amikor az örömhírt kimondta, tulajdonképpen önmagát mondta ki. Amikor az apostolokat ezzel megbízta, azok a gyöngye apostolok lassan-lassan krisztusi emberré formálódtak, s akkor már nem a visszaemlékezésnek a szavai kopogtak bennük, hanem a megélt krisztusi örömhírt tudták kimondani. Hát én ezt tudnám ma is mondani mindenkinek, akár pap, akár hívő ember. Az egyik legnagyobb bajunk, hogy amit kimondunk szóval, nem tudjuk visszaigazolni a magunk életével. Bizony magam is néha ezen gyötrődök. De hát ez is kegyelem, hogy az ember legalább észreveszi azt, hogy hol disszonánsak az élete és a szavai.

- *Nagyon köszönöm megosztását. Magam is, frissen felszentelt papként úgy látom, hogy olyan szépen tudunk ünnepelni egy-egy újmisést, egy új szentelést, ami valahol jogos is. Hiszen ha valaki meghallja Isten szavát, és próbálja követni azt, tényleg egy nagy ajándék. Mennyivel nagyobb ünnepnek kellene azonban lennie annak, amikor valaki már az életével is megmutatta azt, amit hirdetett. Ezért egy ilyen közös hálaadás, mint a mai is volt, számomra egy sokkal nagyobb ünnepély az előbbieknél. Mert Isten szava meghozta gyümölcsét, az illető személy pedig már életével is kifejezte azt, ami felé egyszer elindult.*

- Szemináriumainkban a papképzésnek talán itt kellene a leginkább megújulni. Nem csupán és főképpen azon kellene mérjük, hogy valaki már felszentelhető-e a papságra, hogy elvégezte a tanulmányokat, azaz a hitet jól tudja magyarázni, az erkölcsöt jól tudja, ugyanígy a jogot, a liturgiát, az egyháztörténelmet és a többi. Ez egy dolog. Hanem a másik a fontos: a papi önévelése, az önmagát Krisztushoz való alakítása. „Öltsétek magatokra Krisztust!” Akkor lesz hiteles a szavunk, ha az emberek ezt megtapasztalják bennünk. Ez a nagy feladatunk. És én azt hiszem, hogy amikor mi majd itt el tudunk jutni odáig, hogy a kispapjainktól nem csak vizsgákat kérünk, hanem az életüket is a Krisztus fényével világítjuk át, akkor jutunk el majd oda, hogy hiteles papok leszünk. Nem tudom, kinél olvastam már, de valamikor még egész fiatal pap koromban, amikor meg is döbbsentem rajta, hogy: A fiatal teológust akkor volna szabad kiengedni a hívek közé, amikor már nagyon ott szeretne maradni Jézusnál a magányban.

- *Nagyon szépen köszönöm püspök atya a szavait! Isten tartsa meg szent életben, és a reá bízott szolgálatban!*

fr. Mihály

ELMÉLKEDÉS

A HATÁRTALAN KITARTÁS PRÓBÁJA

A sivatag, amíg nem ismerjük, jelenthet számunkra egy romantikus tájat, napsütötte homoktengert, ahol felületesen nézve a csend és a béke uralkodik. Amikor lelki életünkben Isten kegyelméből eljutunk egy olyan pontra, hogy a sivatag érzése közel kerül hozzánk, kalandra vágyó szívvel, nagy lelkesedéssel indulunk el, hogy Krisztus szelíd és követésére hívó tekintetének nyomában járjunk. Felfedezzük (de már csak utólag), hogy a sivatag a határtalan kitartás próbája, a pusztaság földje, ahol Istene és rajtunk kívül nincsen senki és semmi, csak a Szeretet öröklik fölöttünk, és nekünk sincs az Iránta érzett szeretetünkön kívül semmink. Utunk célját Ozeás prófétánál találhatjuk meg: „*Kiviszem a pusztába, hogy a szívére beszéljek.*”(Oz 2, 16.)

Az út kezdetén a keresett magány nagyon kellemes, az egyedüllét Istennel üdítő, a csend és a lelkesedés, saját erőnk megtapasztalása erősen él bennünk. Aztán egyre beljebb és beljebb haladva a pusztában, a nap heve egyre erőteljesebben érezhető. Isten teljesen át akarja izzítani a lelket, ennek helye csak ott lehet, ahol nincsen árnyék. Az isteni Tűz kezd mindent kiégetni belőlünk, legalábbis amit abban a pillanatban szükségesnek vél, ami akadályoz bennünket Istenhez való közeledésünkben. És szívünkben a kellemetlen érzések kezdenek eluralkodni, Jézus szelíd és békés tekintete homályba burkolózik. De elindulás nélkül nincs haladás, és előre haladás nélkül nincs remény a megérkezésre. Elkezdünk lassan délibábot látni, álmaink lebegnek szemünk előtt, melyeket akkor még nem ismerünk fel. Csalóka vágyaink újult erővel töltik el kiaszott szívünket. Oázisra vágyunk és afelé megyünk tovább. De „*a pusztában is – te magad láttad -, úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, mint ahogy az ember szokta hordozni kicsi gyermekét, az egész úton, amelyen jártatok, amíg eljutottatok erre a helyre.*” (MTörv 1, 31.) Az Úr „*örzött minket az egész úton, amelyen jártunk.*” (Józs 24, 17b) Isten irgalmas, Ő tovább segíti, és belsőleg hevíti a lelket. A küzdelem a győzelem része, és Isten a megharcolt úton is velünk van. „*Az Úr, a te Istened megáldott téged minden munkájában, figyelemmel kísérte utadat, mint jöttél át ezen a nagy pusztán...s nem volt hiányod semmiben.*” (MTörv 2, 7.) „*Megtalálta a pusztaság földjén, a borzalom és a kietlen sivatag helyén. Felkarolta, oktatta, mint a szeme fényét óvta. Miként a sas, amely repülésre*

készíteti fiait és felettük lebeg, kiterjesztette szárnyait, felkapta s tulajdon vállán hordozta. Egyedül az Úr vezette, idegen isten nem volt mellette.” (MTörv 32, 10-12.)

Isten megtart minket a kegyelmeivel, de ezt csak akkor vagyunk képesek felismerni, ha kitudjuk mondani: „*téged szomjaz a lelkem, utánad sóvárog a testem, pusztá, úttalan, víztelen vidéken.*” (Zsolt 62, 2)

Amikor a szívünk már kiaszott föld, akkor képes inni és inni a kegyelem áradásának édes esőjét, amellyel a kellő időben mindig megajándékoz Isten. Elmossa szemeink homályát, csalóka vágyaink ködét. Továbbra is mögöttünk a sivatag homokja, benne lépteink lábnyomával, de előttünk újra feltárul a valóság, az előre haladásra hívó és bátorítást adó krisztusi tekintet. Lassan, szinte észrevétlenül csupaszít le minket Isten, a Lélek tüze kiéget belőlünk minden rosszirányú vágyat, akaratot, gondolatot, amelyek fogva tartanak. És ez az a pillanat, amikor szívünkbe vésődik a Szeretet, és felismerjük, hogy nekünk sincs már más a birtokunkban, amit a magunkénak mondhatnánk, „csak” a szeretetünk a mi Urunk felé. Mikor ezt belátjuk és elfogadjuk, akkor vagyunk képesek a továbbhaladásra.

Jöhet homokvihar, süvítő szél, eltűnhetnek hátunk mögül lábunk nyomai, melyek korábban a visszafordulás útjának lehetőségét mutatták volna, szívünket már a Szeretet tartja fogva. Ez az egyedüli biztos pont, ahol érdemes megállni, és az igazság fényében ekkor látjuk eddig megtett utunkat. Visszafordulva ugyanazt az utat sohasem vagyunk képesek megjárni. Isten a felé való törekvéseinket megáldja utunkat felüdítő igazi oázisokkal. Utunk során sokszor elfáradunk, szomjúságunkat szeretnénk oltani és enyhülést keresni a nap heve ellen. Isten látja gondjainkat, szükségünket és megajándékoz az oázisban való felüdüléssel. Csak Isten árnyékában pihenhetünk meg a hőség és nyomorúság idején, csak akkor tudunk inni az Élő Víz forrásából, ha Isten elvezet oda minket, vagy megnyitja szívünk szemét, hogy észrevegyük, előttünk buzog, ahol állunk, ott tör fel éppen.

Fontos, hogy a Szeretet ajándékait a kellő időben felismerjük, mindabban a helyzetben, körülményben és személyben, akivel és amivel a Gondviselés megismertet bennünket.

Istenhez való felemelkedésünk valójában a lelkünkbe való lemerülést jelenti, és szép lassan meglátjuk, ahogy közeledünk utunk célja felé, valójában talán egy igazi kezdethez érkezünk. Isten mindennek a kezdete és célja, így sohasem elvesztegetett idő az, amit a számunkra talán nehéz helyzetekben megenged átélünk. Mindennapi kis halálaink által közeledhetünk az igazi Forrás felé, és Isten is azt akarja, hogy minden ember ihasson az üdvösség italából. Ennek a sivatagi útnak hosszúsága, lépteink tempója, a felmerülő küzdelmek erőssége egyénileg változó, személyre szabott, mert Isten mindenkit személyesen szeret, és egyénileg jelöl ki számunkra egy-egy sivatagi utat.

Conrad de Meester: Üres kézzel c. művében így fogalmazza meg Lisieux-i Szent Teréz sivatagi útját:

„A sivatag a védett fészkek ellentéte. Aki feltétel nélkül odaadja életét Istennek, mivel az Ő szeretete foglalja le szívét, és már nem törődik önmagával, az ezzel az egyetlen törekvéssel mindent elfogad. Ez a merész vállalkozás lényege.

Teréz szenvedéllyel szerette Jézust, az Ő Urát. Egyenesen haladt a pusztaság közepe felé, hogy megtalálja Őt. Ez a legrövidebb út.

A magány nem üresség, hanem az oázisban élő Kedves felé vezető út.

A lelki pusztaságon való átkelés során a Kedves nemcsak az oázisban várja őt, hanem el is kíséri, megragadhatatlanul, de valódi közelséggel van jelen, csak a hit szemével látható, de öröme az imádkozó szívnek. (36. o.)

Néha úgy érzi Teréz, hogy éjszaka száll a sivatagra. Minden bizonyosság elillan, s Teréz nem látja már a Láthatatlant, mert előnti szívét a homály, s ettől szenved. Ez a lehető legmélyebb pusztaságélmény. A sivatag szíve a szív sivataga. (37. o.)

A sivatagban nem látni mást, csak az eget és a homokot. A homokszem névtelen, parányi, majdnem láthatatlan, s így Teréz számára a rejtett elvonult élet, a szegénység jelképévé válik – ezeknek az értékeknek a buzgó követésére vállalkozott. (43. o.)

Mielőtt Teréz tudatára ébredne annak, hogy maga Isten – és egyedül Ő – szentelhet meg minket, előbb át kell kelnie a hiábavaló erőfeszítések hosszú éjszakáján.”(48. o.)

Amikor Isten megpihentet bennünket egy-egy oázisában, hálával teljen el szívünk megtett utunk minden helyzetéért, mert azok nélkül nem juthattunk volna el Őhöz. Együtt mondjuk Izajás prófétával: „*Örüljön a pusztta és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag és viruljon! ...Mert vizek fakadnak a pusztában, folyóvizek a sivatagban. A száraz vidék tóvá változik, a szomjas föld vizek forrásává.*” (Iz 35, 1. 6b-7a)

Istennel átítatott szívünk napjaink előre haladtával és tapasztalatainkkal, másoknak is bátorságot ad, hogy ne önmagunk erejére támaszkodjunk nehézségeink idején, hanem Krisztus szerető tekintete irányítson minket az Atya felé. Megtapasztaljuk, hogy soha nem vagyunk egyedül. És ha találkozunk egy másik vándorral, tudjuk, hogy irányt mutathatunk számára az oázis felé, de az utat neki kell megjárnia.

Bruno Ferrero: **Meglepetés a homokbuckák között** c. írásában talán erre találhatunk segítséget:

„Egy utas eltévedt a sivatagban és már két napja nehezen vonszolta magát a forró homokban. A kimerülés határán volt. Váratlanul maga előtt lát egy kereskedőt, aki nyakkendőket árult. Más nem volt nála csupán csak nyakkendő. A szomjúsággal küszködő vándornak is el akart adni egy darabot.

Kiszáradt szájpaddal, cserepes szájjal és alig mozgó nyelvvel a vándor azt hitte, hogy egy bolonddal van dolga. Nem tudta elképzelni, hogyan lehet nyakkendőt kínálni annak, akit a szomjanhalás környékez? A kereskedő vállatvonva tovább ment a sivatagi homokbuckák között.

Este, mikor a vándor végső erejét összeszedve a forró homokban vánszorgott, egyszer csak feltekintett és a csodálkozástól megremegett: egy luxus vendéglő parkolóját látta maga előtt, benne szebbnél szebb járműveket. Egyedülálló építkezés a sivatag közepén. Felbotorkál az ajtóig, és félájultan könyörög:

- Irgalom! Egy csöpp vizet!

- Nagyon sajnálom, Uram – válaszolta a választékosan öltözött portás -, ide nem lehet nyakkendő nélkül bejönni.

Vannak emberek a földön, akik az élet sivatagján rendkívüli élmények és igények szomjúságával akarnak áthaladni. Esztelennek nézik azokat, akik az Evangélium örömhírét hirdetik.

És amikor majd be akarnak lépni az Úr szállodájába, ők is meghallják a kemény szavakat:

- Sajnálom, Uram, ide nem lehet belépni megújult szív nélkül! ”

Szent Családról nevezett Angéla nővér OCD

P. Szeghy Ernő OCD

ELMÉLKEDÉSEK JÉZUS SZENVEDÉSÉRŐL⁶

⁶ A keszthelyi Kármelita Kolostor kiadásában jelent meg 1935-ben.

1. ELMÉLKEDÉS.

A nagyböjti időszakról.

Képzeljük el, hogy a pap hamuval illeti homlokunkat, s ezen szavakat mondja: „Emlékezzél meg ember, hogy por vagy és porrá leszel”. Kérjük Isten kegyelmét, hogy a hamvazási szertartás alapján megérthessük a nagyböjti időszak jelentőségét.

I. A hamvazás szavai először is a *mulandóság* gondolatát és hangulatát vannak hivatva bennünk felkelteni. Az a hamu, mellyel a pap homlokunkat érinti, valamikor élő növény, szép selymes fűzfabarka volt, arra hivatva, hogy termékenyítő porát más barkákra szórja, vagy azokét magába fogadja és így sok magot hozzon létre, s azok által a saját fajtát szaporítsa. Tűzbe dobták, hamuvá égett, s így vége lett földi pályafutásának. Egy kevés, igénytelen szürke színű, s kellemetlen tapintású hamu lett belőle. Amint övele elbánt a tűz, úgy fog velünk elbánni a halál. Egy húsz-harminc évvel a halálunk után egy maroknyi por, ami belőlünk maradt.

Hívó emberre nézve ez a gondolat nem lesújtó. Bátran elébe mer nézni teste enyészetének, mert hiszen ő nem ennek a földnek él. Ő tisztában van azzal, hogy igazi élete akkor kezdődik, mikor lelkét visszaadja Teremtőjének. De azért, akármennyire így legyen is a dolog, a halál gondolata elkomolyítja az embert. Azt nem lehet, és nem is szabad tréfára venni. Hiszen akkor dől el a mi örök sorsunk. Üdvösség, vagy kárhozat. Ennek a rettenetes alternatívának senki sem mehet könnyelmű lélekkel elébe. S ha voltak, aminthogy tényleg voltak olyanok, akik lelkendező örömmel néztek elébe a feloszlásnak, úgy ezek az esetek mindig kivételeknek tekintendők. Az Úristen megadja egyeseknek ezt a kegyelmet, de az, hogy megadta, a legtávolabbról sem bizonyít még az illetőnek lelki kiválósága mellett és viszont. Hiszen egy Szent Terézia is, halálos ágyán aggódva kérdezte gyóntatójától: „Atyám, hiszi ön azt, hogy én megüdvözülök?” Igaz, hogy ez az aggodalma csak egy pillanatig tartott. Szóval az a hamu a homlokunkon, s azok a szavak a fülünkben kifejezik a nagyböjt komoly, mulandóságra gondoló alaphangulatát. Ha az Anyaszentegyházzal élünk és érzünk, ez lesz alapzöngéje életünknek ezen szent idő alatt.

II. A hamu ősi idők óta a *vezeklésnek* volt egyik legszembeütőbb jele. Hamu, szőrzsák és böjt, ezek voltak azok az eszközök, melyekkel Ninive lakosai megengesztelték a bűneik által megsértett Úristent, s megmenekültek attól a pusztulástól, mellyel Jónás által megfenyegette őket. Az Anyaszentegyház őskorában ugyanezek voltak a vezeklés eszközei. Egy toursi Szent Márton még püspök korában is mindig hamuban fekvé végezte rövid éjszakai alvását, durva szőrruhát viselt, s állandóan szigorú böjtöt tartott. Akkor ez nem volt kirívó. A szerzetesek mind rendkívül szigorúan vezekeltek. Ma, ebben a külső alakban, nem szolgálna épülésre. Mások a fogalmak, más az ízlés. Az elv azonban fenntartandó: nekünk bűneinkért vezekelnünk kell. Azoknak ideiglenes büntetése nincsen elengedve. S ha a hamunak természetbeni alkalmazását a mai ízlés nem is engedi meg, s ha a szőrruhát is mérsékli, a böjtöt semmi sem tiltja. De a hamu és a szőrzsákot is alkalmazhatjuk lelkiképpen. Vajon ilyen lelkülettel megyünk-e a nagyböjtnél elébe? „Tartsatok penitenciát, mert elközelt a mennyek országa” és „Hacsak penitenciát nem tartotok mindnyájan hasonlóképpen fogtok elveszni”, mondja az Úr.

III. A nagyböjti hangulatnak harmadik jellemző vonása a *szomorúság*, melyet az Isten ellen elkövetett rengeteg sok bűn kell, hogy keltsen bennünk. Az édes Jézus, mikor utolsó útján közeledik Jeruzsálem felé, sírva fakad arra gondolatra, hogy ez a megrögzött város a

vesztébe rohan. Szent Terézia keservesen zokog a hugenották pusztításai miatt, s annak láttára, hogy a lelkek úgy hullanak a pokolba, mint a hóviharban a hópelyhek. S mi, vajon mit látunk magunk körül? Nem egyesek, hanem országok, nem ezren, de százmilliók állanak gyűlölködő lázadásban Isten ellen, s a mártírok vérént ontják, mint akárcsak a rómaiak korában. Ha van bennünk egy kis szeretet Isten iránt és csak parányi együttérzés ezekkel a szerencsétlen lelkekkel, kikért az édes Jézus vére folyt, s akik most elvakultságukban vesztükbe rohannak, vajon nézhetjük-e mindezt száraz szemmel? S most, midőn ezen a szentségesen szent negyven napon maga az Anyaszentegyház szólít fel bennünket arra, hogy vegyünk részt az ő sírásában, Ráchel könnyhullatásában megölt fiai fölött: vajon mi hidegen elfordulnánk tőle, s könnyelmű gondatlanságban ezt a szomorúságnak szentelt időt?! Hiszen az apostol szavai: „Örvendjete az Úrban, ismételten mondom, örvendjete”, azért teljes mértékben érvényben maradnak. Az Istennel egyesült léleknek belső békéjét mindezek a komoly gondolatok a legkevésbé sem zavarják meg, sőt az egészen különös boldogságát találja abban, hogy az édes Jézus keblére borulva összefolyatja könnyeit az Övéivel! Az Úristen egy hatalmas lélekmentő eszközt adott a kezünkbe: az imádságot. Mentsük ezzel a lelkeket. Jézus szomjúhozik reájuk: elégítsük ki szomját.

2. ELMÉLKEDÉS.

A bűnről, amely miatt az édes Jézusnak kínhalált kellett szenvednie

Képzeljük magunk elé az első emberpárt, midőn az ördög abbéli kecsegtetésére, hogy olyanok lesznek, mint az Isten, esznek a tiltott gyümölcsből. Kérjük Isten kegyelmét, hogy értesse meg velünk a bűn iszonyatosságát.

I. Elmélkedjünk először saját *lelki vakságunkról* a bűnnel szemben. A feyházakban a gyilkosok élvezettel beszélnek elkövetett gaztetteikről, s áldozataik vérfagyasztó sikoltásainak emléke hangos nevetésre ingerli őket. *Insanitas mortalis*, erkölcsi téboly, mondja rá a tudomány. De nem kell a börtönökbe mennünk. Feddhetetlen életű, talpig úri emberek, kiknek nevét mások tisztelettel ejtik, bizalmas körökben édelegve beszélnek egymásnak legocsmányabb parázna bűneiket. *Erkölcsi téboly*, mondjuk rá mi, vagy legalábbis *nagyfokú romlottság*. Csak az Úristen tudja, hogy mekkora ilyeneknél a beszámíthatóság, s talán inkább majd azért bünteti majd őket, hogy engedték erkölcsi érzéküket ennyire eltompulni, mint azokért a szörnyűségekért, melyet ebben az önokozta bűnmámorban elkövettek. De vajon mit mondjunk akkor arról az Istennek élő, lelki emberről, aki tudatosan, megfontolva, hidegvérrel elkövet egy akárcsak legkisebb bocsánatos bűnt? Talán azt, hogy az egészen más; hogy azt nem lehet egy nap említeni azokkal a súlyos, halálos bűnökkel? Hát hiszen igaz, hogy a bocsánatos bűn csak bocsánatos bűn, de igazából csak Isten végtelen irgalmából áll fenn ez a különbség, mert rettenetes vakmerőség ám odavetni a végtelen hatalmú Úristennek, hogy: Igaz, tudom, hogy ez kedved ellenére van, de megteszem csak azért is, mert nekem így esik jól, s mert tudom, hogy emiatt nem fosztasz meg a megszentelő kegyelemtől. Az a gyilkos és az a parázna valószínűleg nem is gondolt Istenre, mikor elkövette szörnyűségeit, s eltompult lelkiismerete talán meg sem moccant a tette után: itt ellenben Isten a lélek szeme előtt áll, s a lelkiismeretnek finoman beállított mérlege hangosan tiltakozik. Vonjuk le ebből legalábbis azt a következtetést, hogy a legkisebb bocsánatos bűn nagyobb rossz minden egyébnél, sőt az egyedüli igazi rossznak, a bűnnek a kategóriájába tartozik. Isten mentsen tehát attól, hogy lekicsinyeljük. Ne legyünk vakok.

II. Tegyük megfontolás tárgyává a bűn következményeit. A mi lelkünk Isten temploma, s ennek a templomnak legcsodálatosabb díszje a megszentelő kegyelem, az a mi lelkünk egész lényét a természetfölöttibe emelő, s minket Isten fogadott gyermekeivé tevő tulajdonság, melyet úgy foghatunk fel, mint valami fenséges fényt, mely az egész templomot megáryozza, ragyogóvá teszi. Már most ez a fény lelkünk tabernákulumából árad, melyben lakozik a Szentháromság egy Isten. Itt szüli az örök Atya állandóan, öröktől fogva és örökké az isteni Igét, s ők ketten, itt árasztják magukból a Szentlelket. A legintenzívebb, örök, isteni élet folyik itt, s élteti a lelket természetfölötti módon, isteni életet adva neki. Az a tabernákulum azonban, s vele a léleknek természetfölötti életforrása, valami csodálatos alépítményen nyugszik. Képzeljük magunk elé a párizsi Eiffel-tornyot, de színaranyból. Fönt, a csúcsban volna az említett tabernákulum. A hatalmas beton alapzat: a hit és a remény erénye. A négy szilárd láb, a négy erkölcsi alaperény, az egyes rudak és lemezek az alapozó-, tetőző- és válfaj-erények számtalan neme. Az egésznek harmóniája: az okosság erénye. S az egésznek szépsége, melege és ragyogása, a szeretet isteni erénye. A bocsánatos bűn nem dönti romba ezt az épületet, de meglazítja. Az az erény, mely ellen irányul, már ki van szakítva, s csak igen alapos forrasztással, nagy bűnbánattal lehet azt oda oly erősen visszahelyezni, mint azelőtt volt. S íme itt van a bibi: *a bocsánatos bűnt az ember nem szokta eléggé megbánni.* Jön egy másik, egy harmadik bocsánatos bűn, az alépítmény szerkezete erősen meglazul, s egy erősebb szélroham, egy kísértés, romba dönti az egészet. Akkor kapunk kétségbeesetten a fejünkhöz: én Istenem, hogyan tudtam ennyire jutni. Pedig a magyarázat egészen egyszerű: a bocsánatos bűnök útján. Mert igaz, hogy egy millió bocsánatos bűn sem tesz ki egyetlen egy halálos bűnt, de az is igaz, hogy két-három elég lehet belőle, hogy a lélek legyengüljön, s a legközelebbi kísértésben elbukjék. S akkor aztán ott van az a rettenetes romhalmaz. Még az is, ami nem törik össze, az sem arany többé, hanem rozsdás vas, mert hiszen csak a kegyelem tette arannyá. Ezek a rozsdás-vas erények felhasználhatók ugyan, s a megtérés után megint arannyá válnak: jaj! de milyen a mi új tornyunk. Mikor a fogság után a jeruzsálemi templom újra épült, az öregek, akik ismerték a régit, sírva fakadtak. A mi épületünk is csak árnyéka a réginek. Évtizedek munkája volt, míg a jeruzsálemi templom, Heródes alatt, visszanyerte régi fényét: nekünk is soká kell dolgoznunk, míg épületünk eléri régi magasságát! Isten őrizzen attól, hogy könnyen vegyük a bűnt, még a legkisebbet is. Elég baj, hogy vannak önkéntelen hibáink; legalább szándékos ne legyen.

GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY⁷

(Luk 1, 26-38)

Ebben a háborúktól és elnyomástól terhes világban teremtette meg Isten Máriát, hogy a Teljesen Tiszta befogadhassa Szent Fiát, Mert hasonló hasonlót vonz. A Minden csak a Mindenre Nyitottba juthat el. De az asszonyi öl nem véd meg a Világtól. Valamennyire elhatárolhatja Isten Fiát a veszélyektől, de tovább kell élnie saját életét, míg benne az Élet sejtről sejtre formálódik.

Istenre nyitottnak lenni nem csak felszabadult öröm, hanem állandó készenlét és felelősség is. Ha befogadtad Isten Igéjét, felelős leszel érte. Engedned kell, hogy formálódjon benned, önmagadból kell átadnod neki valamit, ahogy Mária is átadta testét és véré, emberi pszichéjét Jézusnak, a fiának. El kell vigyed másokhoz, hogy másokat is megérinthessen, hogy mások is meg tudjanak nyílni a számukra készített ajándékokra. Bátor kell legyél, hisz utadon veszélyek leselkednek rád. Az emberi élet mindennapi buktatói az akadályok, amelyeket az emberi szabad akarat, a természet erői, saját fizikumunk gyengeségei és „erősségei” emelnek elének.

⁷ Az elmékedést egy bizonyos Irgalmas Szeretetről nevezett Teréz Anya írta. Valószínű a háború alatt jelent meg rendi kiadásban, a pontos helynek nem sikerült utánanézni. (a szerk.)

Az Ige, aki az Atya ölében volt, kiüresítette önmagát. Isteni mindentudásából és Szentlelke erejéből kicsi ponttá lényegült. Megvált halhatatlanságától és sebezhetetlenségétől, hogy tanulékony lélekkel engedelmes lehessen. Ezzel a tetteivel teljesen kiszolgáltatta magát az emberiségnek. Pedig nem voltak illúziói. Ő tudta, mi lakik az emberben. (Jn 2, 23-25)

Borulj le arccal a földre! Itt a te Urad és Királyod, aki alászállt Mária méhében, hogy az Isten képére teremtett ember végre tökéletes lehessen. (Mt 5, 48)

Mária szíve alatt új emberi szív kezd dobogni, Jézus Krisztusé, aki magában hordja Isten teljességét és szépségét.

Gyere, gyönyörködjünk a két szerelmes szívben, az Élet szépségében, Isten és ember egységében!

Gyönyörködjünk az Istenhordozóvá lett Szűz Móriában!

KARMELITIKUM

LAKÁSRÓL LAKÁSRA AZ ÉLETSZENTSÉG ÚTJÁN

„A belső várkastély”: harmadik lakás (1)

A harmadik lakás újabb fontos lépés, egy másik hosszú útszakasz, amelyet meg kell tennünk. Teréz igazi mesternőnk, anyánk, aki mélységgel és humorérzékkel tanít.

A 112. zsoltárt idézve vezeti be témáját. A fejezet összefoglalójában ez áll: „Arról beszél, hogy a tökéletességnek bármekkora magaslatára jutott is valaki, ameddig él, nem élvez biztonságot, s üdvös félelemmel illik haladnia.” *Mit mondjunk már most azoknak, akik Isten kegyelmének segítségével győztesen kerültek ki ezekből a harcokból, s akiket állhatatosságuk besegített a harmadik lakásba; mi mást, mint e szavakat: „Beatus vir, qui timet Dominum” – (boldog az istenfélő ember).*

Nem vagyunk biztonságban!

Biztos vagy-e abban, hogy haladsz? Előfordulhat, hogy harminc éve még egy lépést sem tettél előre, és még mindig ugyanazon a ponton állsz.

„Boldog ember, aki féli az Urat, / akinek öröme telik törvényében.” Hol találja az örömet? Ennek a boldogságnak következménye a 8. versben található: „Szíve nyugodt, nem ismer félelmet; / ellenségei szégyenben maradnak./ Osztogat a szegénynek és adakozik, / igazsága megmarad örökre, / ereje dicsőségesen felemelkedik.”

A harmadik lakásban a biztonság témájáról van szó. Itt úgy gondolja az ember, hogy ismer már minden mesterfogást, minden játékszabályt. Beléptél a kolostorba, beöltöztél, talán már fekete fátylat viselsz; sőt már valami fontos hivatalra is kijelöltek, tehát a közösség is megerősített – mindent tudsz. Ki merne téged tanítani? – A gond a biztonság érzete, pedig egyáltalán nem vagy biztonságban. Azt hiszed, előre haladsz, pedig hátrafelé mész. – Találunk ezen a helyen olyan leírásokat, amelyek úgy hatnak, mint az égszakadás, földindulás. *Igen, kétségtelen, hogy joggal nevezzük boldognak az istenfélő embert, mert hacsak nem fordul vissza, minden emberi számítás szerint, biztos úton van az örök üdvösség felé. Ebből is láthatjátok, nővéreim, mennyire fontos dolog, hogy az ember megállja helyét azokban az előbb említett küzdelmekben. Biztosra veszem ugyanis, hogy ha egyszer ezeken túl van, az Úr mindig megadja neki a lelkiismeret nyugodtságát; ez pedig nem csekély boldogság.*

Nyugodtságról beszélek, de tulajdonképpen nem jól fejezem ki magamat, mert ez élet folyamán nem lehet szó igazi nyugodtságról. Valahányszor tehát ezt a szót használom, értsétek mindig hozzá, hogy az illető nyugodt lehet örök üdve felől, föltéve, hogy nem tér le a megkezdett helyes útról. Ó, mily nyomorúság ez az élet! Úgy vagyunk vele állandóan, mint akinek kapuja előtt az ellenség; sem aludni nem mernek, sem enni, hacsak nincs kezük ügyében a fegyver, folyton amiatt rettegnek, hogy a várfal egyik vagy másik pontján rést találnak ütni. Én Uram, én boldogságom, hogyan is szerethetné az ember ezt a hitvány életet! Egy kicsit később pedig ezt írja: Mert vajon mi örömet találhatna az örökös rettegés közepette az olyan ember, akinek egyetlen boldogsága, ha Istennek kedvében járhat. Hozzá fontoljátok meg azt is, hogy voltak szentek, akik így gondolkodtak, s mégis bűnbe estek; ez tehát velünk is megtörténhet... Azt az egyet azonban jegyezzétek meg jól, hogy bármennyire szent legyen is ez a Rend; bármily fenséges Anyátok legyen is az égben: azért mégsem vagytok biztonságban. Nagy szent volt Dávid király is; azt meg szintén tudjátok, hogy mi volt Salamon! Vannak sokan, akik igen sokra vitték... Hiszen jól tudja Ő Szent Felsége, hogy csakis irgalmában reménykedhetem. Csak az Úr irgalmába kapaszkodhatom. Van sok szentként induló, aki elbukott. Ti azt szeretnétek, hogy belőlem valami nagy szent váljak. 'Jaj, én szegény, belekapaszkodom „ruhája szegélyébe”.' (vö. Mk 5,25kk)

Íme az én biztonságom: egy másik személy! Az életszentség titka: belekapaszkodom „ruhája szegélyébe”, ott találok erőt.

Fegyverrel a párnánk alatt kell aludni, mert tudjuk, hogy egyik pillanatról a másikra ránk törhetik az ajtót. Erős ellenségeink vannak ugyanis.

A harmadik lakás embere

Visszatérek tehát arra, amiről beszéltem, vagyis azokra a lelkekre, akik bejutottak a harmadik lelki lakásba. Hangsúlyoznom kell, hogy az Úr nem kis kegyelmet adott nekik, hanem nagyon is nagyot, midőn megsegítette őket abban, hogy leküzdjék az első nehézségeket. Ilyen lélek, nézetem szerint, Isten irgalmából sok van a világon. Ezek őszintén kívánják, hogy Ő Szent Felségét soha meg ne sértsék...

Szent Teréz zseniálisan jellemzi a harmadik lakás emberét. ...sőt még a bocsánatos bűnöktől is őrizkednek. Szeretik a bűnbánati cselekményeket; vannak bizonyos óráik az elmélkedésre; jól használják fel az időt; embertársaikkal szemben gyakorolják az irgalmasság cselekedeteit; nagyon komolyak és óvatosak beszédjükben, ruházatukban és házuk vezetésében, ha esetleg ez utóbbi is rájuk van bízva. Ez a lelkiállapot kétségtelenül nagyon jó s nem látom be, hogy az ilyenek miért ne juthatnának el akár a legbelső lelki lakásig is. Ha ők akarják, az Úr nem fogja tőlük ezt megtagadni, mert előkészültségük kitűnő arra, hogy a legnagyobb kegyelmeket is elnyerhessék... Ezek a lelkek ugyanis semmiért a világon sem követnének el halálos bűnt – sőt sokan közülük még bocsánatosat sem vétének tudatosan. Tényleg nagyszerűek ezek az emberek! Ennek tudatában azután nem képesek megérteni s nem tudnak abba belenyugodni, hogy az ő királyuknak ajtaja csak nem akar megnyílni előttük, holott ők oly hűséges jobbágypai Ő Szent Felségének! 'Hogyan lehet, hogy még nem jutottam el a hetedik lakásig? Pedig mennyi áldozatot hozok! Mi az akadály? Annyi év után még mindig ugyanott tartok...' – teszik föl a kérdést.

Azok az önsanyargatások, amelyeket ezek az emberek végeznek, éppoly józanok és mértékletesek, mint amilyenek ők maguk... Ha ilyen túlzott józansággal haladunk, akkor minden veszedelmessé válik reánk nézve. Mindentől ijedezünk, s így nem merünk bátran nekivágni az útnak. Mintha bizony másokra bízhatnánk annak megjárását; a célhoz való megérkezést pedig – minden fáradtság nélkül – magunk élvezhetnők a lelki lakásokban! Ez lehetetlenség, nővéreim, s azért az Isten szerelmére, feszítsük meg erőnket!

Túlságosan méricskélve, pontosan kiszámítva, a mi mértékünk szerint haladunk. Hiányoznak a nagy vágyak, a túlzások, a szeretet. Kizárólag a saját mértékedet ismered, semmivel sem többet.

Ismertem néhány lelket – sőt azt mondhatnám, sokat – akik elérték a lelki életnek ezen fokát, s azután évek hosszú során keresztül megmaradtak – már amennyire ezt meg lehet ítélni – ezen a testi és lelki tökéletességben. Egyszer azonban Ő Szent Felsége próbára tette őket, még pedig nem is valami nagy mértékben, s íme ők, akikről azt hitte volna az ember, hogy uralkodnak már az egész világ fölött, vagy pedig legalább is teljesen elszakadtak már tőle, oly izgalomba estek emiatt, s annyira kijöttek a sodrúkból, hogy egészen megdöbbenem s igazán féltettem őket. Egy csekélység miatt elveszti a fejét, például valaki bátorkodott egy apró megjegyzést tenni. Tegyen bennünket próbára az Úr, de mi is tegyük próbára magunkat!

Pedig hát, édes Istenem, hányszor elmélkedtek ezek a jó lelkek Krisztus Urunk kínszenvedéséről! Hányszor fontolgatták, hogy mily jó nekünk is szenvednünk! Hányszor óhajtották a szenvedést! Hát nem ezek azok, akik Krisztussal akarnak szenvedni, de ha egy kicsit megkarcolod őket, összeomlanak?! Persze azt akarnák, hogy mindenki éppoly fegyelmezett életet éljen, mint ők s adja Isten, legalább azt ne gondolják, hogy csak azért éreznek fájdalmat, mert az a másik ember, mikor ellenük tett, Isten ellen vétkezett. Ne képzeljék valahogy azt, hogy ezzel a fájdalommal érdemeiket szereznek!

A szentanya azt mondja, hogy létezik egyfajta leheletfinom bálványimádás: tökéletességed bálványozása, a bálvány pedig te vagy önmagadnak. Isten a tökéletességre hív bennünket, azonban ebből is lehet bálványt faragni.

A negyedik, ötödik pontban néhány példát hoz. Valakinek sok pénze van, mégis mindig többet és többet akar felhalmozni. Nyugtalanág fogja el, ha megszólják, vagy hírnevén esik csorba. Szent Teréz humorérzéssel, de ugyanakkor nagy fájdalommal mutatja be őket. Ezek az emberek szenvednek, és ijesztő, hogy apróságok miatt mennyire elvesztik önuralmukat. Szentté avatják saját magukat. 'Rendben vagyok! Bemehetek akár a hetedik lakásba is! Sőt a nyolcadikba! Miért ne haladnék előbbre, hiszen mindenem megvan hozzá.' Ez jellemzi azokat, akik önmagukat helyezik bírónak minden fölé, akik mások fölött ítéletet mondanak. Micsoda nyugtalanágban élnek, éppen a béke hiányzik! Ebből látszik, hogy valami nincs rendben. Erre mondja Teréz: *Tegyük magunkat próbára, nővéreim, vagy pedig engedjük, hadd tegyen bennünket próbára az Úr... Vizsgáljuk meg önmagunkat, mielőtt az Úr próbára tenne.*

Jertek, lányaim, lépjétek be a belső várkastélyba; hagyjátok a ti apró-cseprő jócselekményeiteket, mert hiszen azokra, sőt azoknál sokkal többre vagytok kötelezve már pusztán azon a címen is, hogy keresztény nők vagytok. Elégedjétek meg azzal, hogy a király jobbágyai lehettek, s ne követelőzzetek, nehogy még azt is elvegye tőletek, amitek van. Gondoljátok meg, hogy milyenek voltak a szentek, akik bejáratosak voltak a királynál s be fogjátok látni, mily óriási a különbség közöttük és köztetek.

Ha méricskélasz, amikor teszel valamit, azt jelenti, hogy nagyon számítász a jutalomra, jócselekedeteidet belépőjeggyé teszed. Fizettél az Úrnak, hogy beengedjen: 'Be kell engedned a hetedik lakásba, kifizettem a jegyet!'

A gazdag ifjú példája

Higgyétek el nekem, nem azon múlik a dolog, hogy szerzetesi ruhában van-e valaki. A lényeges az, hogy törekedjünk az erényeket gyakorolni és akaratumat teljesen alárendelni Istenének. Majd Teréz útba igazít: Tegyük magunkat próbára, nővéreim, vagy pedig engedjük, hadd tegyen bennünket próbára az Úr; Ő nagyon jól meg tudja ezt tenni, csakhogy sokszor nem akarjuk elérteni a dolgot. Most pedig térjünk vissza azokhoz az említett lelkekhez, akiknél

minden olyan szép rendben van; nézzük meg közelebbről, hogy mire készek Istenért s be fogjuk látni, hogy nincs okunk panaszkodni Ő Szent Felségére. Ő megmondja nekünk, mit kell tennünk, ha tökéletesek akarunk lenni; de ha mi erre hátat fordítunk neki, és szomorúan távozunk, mint az az evangéliumi ifjú, ugyan mondjátok meg, mit tegyen Ő Szent Felsége? Végre is Ő a jutalmat nem mérheti ki nekünk másképpen, mint szeretetünk arányában! – Teréz megértette a lényegét. Az evangéliumi gazdag ifjú példáját veszi elmélkedése alapjául (Mk 10,22); egyedül Márk szövegében találunk utalást a szeretetre. *Már pedig ez a szeretet ne legyen csupán a mi képzeletünk szülötte, leányaim, hanem bizonyítsuk azt be cselekedetekkel... Megjegyzendő, hogy amióta e lelki lakásról kezdtem beszélni, ez az ifjú szüntelenül az eszemben van; ugyanis a szó szoros értelmében úgy teszünk mi is, mint ő, s a legtöbb esetben ebből származik azután a sok lelki szárazság; bár lehetnek más okai is.*

„Amikor útnak indult, odasiertt hozzá valaki, térdre borult előtte és úgy kérdezte: 'Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?' 'Miért mondasz engem jónak? – kérdezte Jézus. Senki sem jó, csak az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodjál hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!' 'Mester – válaszolta –, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva.' Jézus ránézett és megkedvelte. 'Valami hiányzik még belőled – mondta neki. Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és tarts velem!' Ennek hallatára az elsomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.” (Mk 10, 17-22)

Teréz leginkább ezt az evangéliumi szöveget mélyítette el A belső várkastély megírásakor, ahogy ő maga is mondja: *Amióta e lelki lakásról kezdtem beszélni, ez az ifjú szüntelenül az eszemben van.* Világos következtetéseket von le belőle, ezért nekünk is figyelniünk kell erre a szövegre, hogy megértsük, mi történik a harmadik lakásban.

Az ifjú térdre borul, mert az örök életet akarja kérni. Egy törekvő, erős ember áll előttünk. „Miért mondasz engem jónak?” – kérdezte Jézus: 'Milyen kapcsolatod van velem?' A harmadik lakásban ugyanis az Istennel való igazi kapcsolatról van szó. „Ismered a parancsokat...” Jézus tudatosan csak öt parancsolatot említ, hiányzik a többi öt, melyek az Istennel való kapcsolatra vonatkoznak. Jézus csak a cselekedetekkel kapcsolatos öt parancsolatról beszél az ifjúnak. „Ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva.” Itt áll előttünk a harmadik lakás embere: 'Kívülről tudom a szabályokat, mindent betartottam! A hetedik lakásba akarok menni!'

Mit mond erre Teréz? *Végre is Ő a jutalmat nem mérheti ki nekünk másképpen, mint szeretetünk arányában!* Ez itt a baj: nincs szeretet, hiányzik a másik öt parancsolat, nincs igazi kapcsolat Istennel! Lehetsz tökéletes anélkül, hogy igazi kapcsolatod lenne Istennel! Élhetsz akár harminc éve egy kolostorban anélkül, hogy igazi kapcsolatod lenne Istennel! Élhetsz hazug kapcsolatban Istennel! Hihetetlennek látszik, de így van! Mit tesz ilyenkor az Úr? Látja ezt a fiút, aki már régóta betart minden törvényt, és így szól hozzá: 'Fiam, sebességet kell végre váltanod, új lemezt kell feltenned! Odaadom neked a helyes lemezt, a szeretet lemezét!' – „Jézus ránézett és megszerette.” Mert Jézus mindent elfogad, elfogadja bravúrjainkat, szentté avatott jócselekedeteinket, erényeinket is. Rád néz, és végre megváltozik a kapcsolatod. Jézus változtatja meg, találkozik tekintetted. A tekintetek találkozásában változik meg az ember, most kezd el igazán érteni. Az ifjú is megérti, hogy nem a cselekedeteivel van baj, hanem a szeretettel, amellyel tetteit végzi. Ebben áll a harmadik lakás fordulata: nem a tettek, hanem a szeretet kerül a középpontba. Végre létrejön a kapcsolat az Úrral! Vannak nagyon rátermett, tehetséges emberek, de nem állhatatosak, ezért nem haladnak előbbre.

(folytatjuk)

*A Szépszeretet Anyjáról nevezett Beáta nővér, OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarorszék
(P. Giuseppe Pozzobon OCD előadása nyomán)*

NEM CSAK GYEREKEKNEK

A MEDVE

Azt mesélik, hogy egyszer, talán nem is olyan túl régen, élt valahol egy távoli vidéken egy nagyon gazdag gróf. Akkora birtoka volt, hogy ha egy kerek hónapig gyalogolt volna az ember, akkor sem ért volna egyik végéből a másikig. Igaz, hogy birtokának nagy részét hegyek tették ki, ahol nehezebb a gyaloglás, de még így is hatalmas terület volt az övé. A hegyeket sűrű erdő borította, s az erdő közepén emelkedett a vadászkastélya, amelyben szinte egész évben tartózkodott. Az emberek ezért az erdők grófjának nevezték el.

Különös egy ember volt a gróf. Családja nem volt, felesége még fiatalon meghalt. Mi volt halálának igazi oka, azt pontosan senki nem tudta megmondani. Az erdőben találták holtan, de semmilyen különösebb sérülést nem észleltek rajta. Csupán egy hatalmas medve nyomait lehetett látni közelében. Ezért az emberek azt beszélték, hogy az erdő gonosz szelleme végzett a fiatal grófnővel, egy olyan szellem, amely – az öregek szerint – különböző vadállatok képét volt képes magára öltetni, leggyakrabban azonban egy nagy, szürke medveként járta az erdőket.

Hogy ez így volt-e, vagy sem, nehéz lenne megmondani. Tény azonban, hogy felesége halála óta a gróf szinte mással sem foglalkozott, csak vadászattal. Éjjel-nappal járta a hegyeket, és mindenre vadászott, ami útjába került, leginkább azonban nagy vadakra. Kastélya tele volt szarvasagancsokkal, vaddisznó agyarakkal, medve, farkas és hiúz bundákkal, kitömött állatokkal. Vadászszenvédéye mégsem csillapult. Egy vad hiányzott még tróféái közül: a nagy szürke medve. Megfogadta, hogy addig nem nyugszik, amíg bundáját nem látja kiterítve a nagy ebédlő falán.

A medve valóban létezett. Nyomaival többször találkozott, sőt, az eltelt hosszú évek alatt egyszer-kétszer sikerült is egy villanásnyi ideig megpillantani, de puskacső végére még sohasem tudta venni. Hiába vetette be a vidék legjobb vadászkapóit, hiába állt lesben éjjeleken át esőben, fagyban, hiába volt minden. A nagy szürke medvét mintha elnyelte volna ilyenkor a föld. Pedig sokszor érezte, hogy ott van valahol a közelben, és figyelemmel kíséri őt, rejtekhelyét felfedni azonban nem volt képes. A reményt azonban nem adta fel, tudta, hogy előbb-utóbb találkozni fognak.

Kora tavasz volt. A tél hideg szorítása felengedett, a patakok megszabadultak az őket mozdulatlanságra ítéző jégpáncél köntösüktől, és új erőre kapva a gyorsan olvadó hótól, frissen és vidáman szaladtak végig a téli álmukból még csak alig ébredező, lustán elnyújtózó völgyek mélyén. A hó alól egyre nagyobb foltokban előbukkanó avar, a fák még csupaszon álló lombja között áthatoló napsugarak meleg érintésére, sejtelmes párával lehelte be az erdőt. A nedves avar illatától és a napsugarak langyos melegétől megrészegült madarak egymással versengve zengték legszebb dalaikat, olyan nagy lelkesedéssel, mintha azon lettek volna, hogy egy nap alatt behozzák az elmúlt hónapok összes lemaradását. A fák alatt kisebb-nagyobb csoportokban hóvirágok élvezték szemérmesen lesütött fejjel az enyhe szellő lágy simogatását. A magasabban fekvő tisztásokon fehér sáfrányok emelték büszkén hosszúkás zsenge szirmaikat a fényesen csillogó tiszta kék ég felé, és már egy-egy bátrabb csillagvirág és boglárka is kimerészelte dugni apró fejcskáját a napfényre, jelezve, hogy a tavasz valóban megérkezett!

Minden örült a fényes, meleg tavaszi napnak, csak egy valaki nem: a gróf. Őt már rég nem hatotta meg a fenyők lágy suhogása, a lombok között átszűrődő napsugarak vidám

játéka, az éjszaka csendjében felhangzó fülemülék dala vagy az ibolya illata. Szeme valahogy nem látta mindazt a csodálatos színeket, formákat, amit a hegy, az erdő tárt elé minden évszakban, szíve érzéketlen maradt az előtte kibontakozó szépség iránt. Az erdők grófját csupán egy dolog érdekelte: a vadászat. Az, hogy minél több vadat tudjon kilőni, de legfőképpen az igazit: a nagy szürke medvét.

Ezen a szép tavaszi napon is őt kereste. Reggel korán egyik erdésze jelezte, hogy a nagy fenyő alatt találkozott nyomaival. A gróf a puskát vállára kapta, és késelem nélkül elindult. Különleges izgalom vett erőt rajta. Úgy érezte, ma lesz az a nagy nap, amikor végre találkozni fognak, szemtől szemben. Hogy mennyire igaza volt, azt még nem is sejtette.

A nyomok valóban a szürke medvéé voltak. Könnyen fel lehetett őket ismerni, hiszen legalább kétszer akkorák voltak, mint egy szokásos medvéé. Friss nyomoknak látszottak, egy-két órája legfeljebb, hogy arra járhatott. A medve a hegygerinc felé vette az irányt, de a gróf nem ijedt meg a meredek úttól. A puskát csőre töltötte, és útnak indult.

Ahogy egyre feljebb haladt, az erdő ritkulni kezdett, és a talaj is egyre sziklásabb és meredekebb lett. Csak óvatosan lehetett már menni; egyrészt mivel a hó még nem olvadt el teljesen, sőt, helyenként még a jég is megmaradt alatta, másrészt a medve miatt, nehogy véletlenül szimatot kapjon, és ismét eltűnjön. Ezt nem akarta.

Elég magasan járhatott már, az erdő utolsó fáit is elhagyta, amikor a hóban ismét jól kivehetően meglátta a szürke medve nyomát. Olyan friss volt, hogy szinte még érezni lehetett benne a nagy állat melegét! Szíve vadul kezdett verni. Leemelte válláról a puskát, így haladt óvatosan előre. Nem sokat kellett mennie, amikor megpillantotta. Egy nagy szikla takarásában volt; amikor azt elhagyta a gróf szinte szembe találkozott vele. Ott állt előtte, a hegygerincen, tőle alig pár méterre.

A gróf egy pillanatig megdermedt a várva várt, de mégis túl hirtelen bekövetkezett találkozástól. Zavara azonban nem sokáig tartott, és puskáját szép lassan vállához emelte.

– Ütött az órad, te vén boszorkány – sziszegte fogai között, még mielőtt a ravaszt meghúzta volna.

A medve csak nyugodtan állt, és figyelte őt. Különösebben nem izgatta a gróf megjelenése, úgy tűnt, mintha várt volna rá. Csak amikor a puskát vállához emelte, dörmögött valamit, mintha azt mondta volna, hogy tegye le már azt a vackot, ezt nem így kell elintézni. A grófot azonban hidegen hagyta a medve véleménye. Egyik lábával kissé hátra lépett, hogy jobban megtámaszkodjon, célzott... de abban a pillanatban a lába megcsúszott, egyensúlyát veszítette, és lezuhant a meredek sziklalejtőn. Esés közben a fejét beütötte egy kiálló sziklába, és attól kezdve a világ megszűnt létezni számára.

Olyan volt ez valahogy, mint amikor az ember elalszik. Az első időben nem is létezik többé, utána viszont, valamilyen formában ismét létezni kezd, de egy másik, álmvilágban. Így volt ez a gróffal is. Valamennyi idő után – hogy mennyi, azt bizony nem tudta volna megmondani – ismét létezni, érzékelni kezdett. Azt érezte, hogy fázik, arcába viszont mintha valaki meleg párát fújt volna. Lassan, nehézkesen kinyitotta szemeit. Fölötte a sötét égbolt milliónyi fényes szemével barátságosan, de hidegen pislogott rá. A meleg nem onnan felülről jött, inkább oldalról, ahol egy másik szempár vigyázott rá: a nagy szürke medvéé.

– Ugye mondtam, hogy nem érdemes azzal a puskával játszani? – mondta neki a medve, amikor látta, hogy felébredt.

A gróf egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy a medve szólt hozzá. Ez valahogy magától értetődő volt abban a világban, amelyben volt.

– Ne haragudj, csak mindenáron le akartalak löni. De hát amint látod, nem sikerült – válaszolta a gróf, miután nagy nehezen feltápáskodott. – Most aztán te ölhetsz meg engem úgy, ahogy azt feleségemmel tetted.

Bár ilyenekről beszélt, a gróf egyáltalán nem érzett magában sem dühöt, sem félelmet. Egyáltalán nem aggódott azon, hogy a medve végezni fog vele. Olyan nyugodt, békés volt,

mintha legjobb barátja állt volna mellette, akivel éppen arról beszélgetnek, hogy milyen szép csillagos az égbolt azon az éjjel.

– Én, a te feleségedet? – kérdezte a medve, és hangjában valami mély szomorúság volt érezhető. – Gyere velem, megmutatom ki ölte meg őt!

A medve intett neki, hogy üljön fel a hátára. A gróf engedelmesen megtette, cseppet sem meglepődve a dolgon. Elindultak. A hegy oldalában egy barlang szája nyílt, azon keresztül mentek be. Bár az eltelt években sokat járta a hegyeket, és azt gondolta, hogy úgy ismeri őket, mint saját tenyerét, ez a barlang mégis teljesen ismeretlen volt előtte. „Most már tudom, hogy miért nem találtam soha a medvét!” – villant hirtelen a gróf eszébe. – „Titkos járatai vannak.”

– Ezek nem az én járataim, hanem az életé. Kevés ember van azonban, aki ismeri őket – mondta a medve, mintha csak gondolatára válaszolt volna.

A gróf nem értette, mit akart mondani a medve, de nem is kérdezett rá. Csendben haladtak tovább.

A barlang, vagy az alagút amin mentek, nehéz megmondani mi is volt az pontosan, egyszer csak világosodni kezdett, és nemsokára kiértek belőle. A gróf saját kastélya előtt találta magát. Fényes nappal volt már, sőt, úgy tűnt, mintha a nyár is megérkezett volna. Vagy talán inkább a kora ősz, hisz itt-ott a levelek már sárgulni kezdtek. Kérdezni is akarta a medvét, mit jelentsen ez, amikor hirtelen megnémult. A kastély kapuja kivágódott, és egy asszony szaladt ki rajta. A felesége volt! Éppen olyannak nézett ki, mint régen, mielőtt meghalt volna. Felesége az erdő felé rohant, az ő irányukba. Ahogy közelebb ért, jobban látta őt: arca feldúlt volt, szemei kisírtak. Szólni szeretett volna hozzá, amikor a kastély egyik kitért ablakában saját magát pillantotta meg: fiatalon és haragosan.

Ekkor hirtelen rázúdultak annak a régi sötét napnak az emlékei. Eszébe jutott, miként veszett össze féltékenységében feleségével, miként fenyegette meg, sőt, meg is pofozta. Életében nem először, de utoljára. Felesége végül kirohant, ő pedig hagyta elmenni, szó nélkül. Majd csak visszajön, úgy, mint máskor – gondolta magában. Aznap viszont nem jött vissza. Sem másnap, csak harmadik napon, de akkor sem a maga lábán, hanem a keresésére indult emberei karján, meghalva. Azon a napon megfogadta, hogy megkeresi és bosszút áll majd azon az ismeretlen valakin, aki végleg elvette tőle azt, akit – minden durvasága ellenére – szíve mélyén mindennél jobban szeretett.

Miközben ezeken gondolkodott, felesége mellettük rohant el, de nem vette észre őket. Fent, jó messze a kastélytól megállt, és egy fa tövébe roskadva keservesen zokogott. A gróf hozzá szeretett volna menni, de a medve szólt neki, hogy ez nem lehetséges. Így hát messziről volt kénytelen szemlélni, miközben szívét a fájdalom mintha darabokra tépte volna szét. Hosszú idő telt el, mire az asszony megnyugodott. Felállt, de arcán mély szomorúság és levertség volt. Ahogy úgy állt, a semmibe meredő tekintettel, lehajolt, és a maga előtt álló bokorról eszegetni kezdte annak piros, mérgező bogyóit.

– Ne! Hagyd abba! – kiáltott kétségbeesetten a gróf, de hangját mintha valami láthatatlan, vastag fal nyelte volna el.

Felesége tovább szemeztetett a bokron, majd kinyújtózott a földre, mint aki aludni szeretne. Mozdulatlanul feküdt sokáig. Egy idő után testét görcsök kezdték rángatni. Először alig észrevehető módon, majd egyre gyakrabban és erősebben. Aztán lassan alábbhagytak, teste rándult még egyet-kettőt, és végképp megnyugodott.

Szürkületkor a sűrűből előjött a nagy szürke medve. Az asszonyhoz ment, és melléje ült, úgy, mint virrasztáskor a halottak mellé szokás. Vigyázott rá. Néha előbukkant egy-egy kóbor farkas, róka vagy vaddisznó, de mihelyst megpillantották a medvét, rögtön irányt változtattak. A harmadik napon, amikor a távolból emberi hangok hallatszottak, akik az asszony nevét kiáltották, a medve felállt, felemelte az asszonyt, és halott testét az ösvényre fektette. Ezek után visszafordult, és eltűnt az erdő sűrűjében.

A gróf némán ült és nézte mindazt, ami előtte lejátszódott. A medve is hallgatott. Főleges lett volna bármit is mondania. A gróf most már mindent tudott, amit tudnia kellett. Legalábbis azt, ami felesége gyilkosát illeti. A medve ezért felállt, és tovább indult.

Útjuk az előzőhöz hasonló barlangszerűségeken keresztül vezetett, ahonnan ismét világosra kerültek. Ott, ahol most álltak tavasz volt. A gróf önmagát látta, amint puskáját vállához emelte, és egy csíkos malacaival békésen turkáló vaddisznókocára lőtt. A disznó nagy horkanással felfordult, a kis malacok pedig szívzaggató visítással futottak szét az erdőben. Miközben szörnyülködve nézte tettét, eszébe jutott, milyen elégedett volt akkor azért, hogy rajta kívül most már mások is érezhették saját bőrükön, mit jelent elvenni tőlük azt, akit a legjobban szerettek.

Újabb alagút, újabb vadászat, újabb bosszúálló kegyetlenkedés. A gróf kénytelen volt újból és újból átélni mindazt, amit életében művelt, megtapasztalni keményszívűségét és ártatlan áldozatainak szenvedését.

Élete epizódjai során néha a medve is felbukkant. Az árván maradt állatokon igyekezett segíteni, úgy, ahogy tudott, de olyan is volt, amikor neki segített. A gróf látta magát a térdig érő hóban, sötétben, negyven évesen csillogó zöld farkasszemtől körülveve. Emlékezett rá: a hegyekben eltévedt, és rásötétedett. Egy története maradt még, de mi volt ez ennyi farkashoz! A kör pedig egyre zárult. Mikor úgy gondolta, minden veszve van, hirtelen nagy morgás hallatszott, olyan, mintha valahol egy lavina indult volna meg. Ettől a farkasok úgy megijedtek, hogy egytől egyig eltűntek. Akkor nem tudta, most viszont látta, hogy nem lavina volt az, amely megmentette életét, hanem a nagy szürke medve. Az a medve, amely bár sokszor megtehetné volna, hogy egy mancsapással végez vele, hisz vadászatai alatt többször is ott haladt el közvetlen mellette, csak éppen nem tudott róla, mégsem tette meg. A gróf ezt végképp nem értette.

– Miért nem öltél meg soha – kérdezte a gróf, amikor ismét visszatértek oda, ahonnan a legelején elindultak – hiszen én annyi gonoszágót műveltem veled és az erdő vadjaival?

– Aki az élet útján jár, az sohasem tesz rosszat másnak – válaszolta egyszerűen a medve.

– De hagyhattad volna, hogy mások végezzenek velem!

– Nem. Neked akkor élned kellett!

– És feleségemnek nem kellett volna még élnie? Meg a többi vadnak, akiket kilőttem? Őket miért nem mentetted meg?

– Az élet útjai bonyolultak, ember azokat nehezen érti. Most te megpillantottál és megértettél belőlük valamit. Mindenki azonban csupán saját útját érheti meg, másét nem. A másén te nem járhatsz. Legfeljebb segíthetsz neki, hogy ő maga könnyebben tudjon rajta járni. Isten veled!

A medve ezzel letette a grófot, és visszafordult a barlang felé.

– De mondd, hogy lehet segíteni valakin, ha nem ismerem életének titkos ösvényeit? – kiáltott utána a gróf.

– Az élet törvényét kövesd, akkor jó úton jársz – dörögte még messziről a medve, és eltűnt a barlang sötétjében.

Amikor magához tért a gróf, saját kastélyában, megvetett ágyában feküdt. Az erdész talált rá, nem messze attól a helytől, ahol annak idején feleségét is holtan találták. És éppúgy, mint akkor, most is a nagy szürke medve nyomai voltak láthatók körülötte.

– Jól elbánt a gróf úrral is a nyomorult! – mondta egyik szolgálja, aki mellette volt. – Még jó, hogy nem ölte meg teljesen az a gonosz!

– Az a gonosz nem az erdőben lakik – válaszolta kissé kesernyés mosollyal a gróf.

– Nem? Hát akkor hol? – kérdezte csodálkozva a szolga.

A gróf nem válaszolt semmit. Túl bonyolult lett volna elmondania mindazt, amit átélt, amúgy sem értette volna meg. Az élet útját mindenkinek magának kell bejárnia.

Az ő élete viszont megváltozott. Vadásztrófeáit eladta, bevételéből a birtokán levő árva gyerekeknek és állatoknak épített külön otthont és menedéket. Puskáját szegre akasztotta, vadászatra soha nem használta többé. Csak most, amikor puska nélkül járta az erdőt, a hegyeket, amikor nem a vad elejtése érdekelte, vette csak igazán észre milyen szép és jó mindaz, ami őt körülveszi. Az erdőben valóban nem lakott semmilyen gonosz szellem, de ő sem volt a régi. Barátságos lett, mindenkire volt egy jó szava, mindenkin segíteni próbált. Az erdő igazi grófja lett belőle, aki gondját viselte mindannak, ami benne élt.

A nagy szürke medvével többé nem találkozott, csak nyomait látta néha. Ekkor viszont mindig eszébe jutottak titokzatos szavai, és szolgálni próbálta továbbra is az élet törvényét úgy, ahogy azt tőle tanulta.

-T-

Kedves Gyermek!

Ha valami baj történik az ember életében, szívesen keres egy úgynevezett „bűnbakot”, aki elvigye az elrontott dolgok felelősségét. Gondolom, ti is visszaemlékeztek olyan esetre, amikor például mindenki felelős volt egy nem egészen kitűnő osztályzatért, csak éppen aki kapta az nem: a kukacoskodó tanár, az érthetetlen feladat, a kis öcsi, aki nem engedett tanulni, stb. Ez így szokott történni a „nagyok” világában is, csak éppen más formában, és sokszor sokkal komolyabb ügyekben.

Nem egyszer fordul elő, hogy a „bűnbak” maga a jó Isten lesz. Főleg halálesetknél vagy súlyos betegségeknel az emberek gyakran Istent hibáztatják a tragédiáért. Sokan közülük végleg megharagszanak rá, vagy legalábbis hitük meggyengül, egy időre felhagynak az imádsággal, szentmisére járással.

Pedig gyakran ez úgy van, mint a mesében. Nem az a felelős a tragédiáért, szenvedésért, kudarcért, akit vádolunk miatta, hanem mi magunk, mások, vagy egyáltalán az „élet”. Az élet egy elég bonyolult valami, ahol nagyon sok szál fonódik össze egymással, úgyhogy egyáltalán nem könnyű megtalálni az igazi „felelősöket”. Egy komoly betegség kialakulásának például ezeregy oka lehet: a helytelen életmód, a stressz, a környezetszennyezés, genetikai adottságok, stb. Sokkal egyszerűbb és könnyebb azonban egy valakit okolni mindenért: a jó Istent. Pedig saját, illetve mások bűnei, rossz, helytelen döntései, életmódja sokkal nagyobb szerepet játszik földi szenvedéseink kialakulásában, mint maga a jó Isten.

Az Isten jó, minden jónak alkotója. Az Ő műve mindaz a szép és jó, amit a világban és az emberek lelkében találunk. Az alkotó, a mester pedig nem lehet rosszabb annál, amit alkotott! Sőt, hozzá, az Ő jóságához képest, a mi jóságunk nem is igazán mondható annak. Hisz tudjuk, hogy ez a bennünk található jóság bizony nem állandó, és nem ugyanolyan mértékű: mikor több, mikor kevesebb van belőle, és olyan is van, amikor elfogy. Az ember véges lény, ezért jósága is véges. Isten jósága viszont olyan, mint Ő maga: végtelen, határtalan és változhatatlan. Ezért mondja Jézus is az evangéliumban egy olyan valakinek, aki őt jónak nevezte: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten” (Lk 18, 19). Jézus is érezte, hogy bár Isten Fia volt és semmi bűnt nem követett el, mégis emberi természetének a jóságát nem lehetett Isten jóságához hasonlítani. Jézus pedig igazán ismerte Istent!

Ha ezt átgondoljuk, akkor rájövünk arra, hogy ha Isten megenged olyan dolgokat életünkben, amiket mi, ha rajtunk múlna, nem engednénk meg, azt nem azért teszi, mert rosszabb nálunk vagy nem szeret minket. Inkább talán azért, mivel sokkal jobban tudja és akarja a mi igazi javunkat, mint mi magunk. Mint valaki mondta, az életet mi emberek mikroszkóppal nézzük, azaz nagyon rövidlátóan gondolkodunk, Isten viszont a végtelenségbe látó távcsővel. Ő az egyetlen, aki képes átlátni az élet bonyolult útjait, és így csak ő képes az embernek segíteni kiigazodni és célba érni rajta.

Biztosan többen közületek ismeritek azt a történetet, hogy élt egyszer a vadnyugaton egy szegény ember, akinek egy reggelen egyetlen lova eltűnt. „Jaj, szegény ember, hogy megverte a sors” – sopánkodtak fölötté a falubeliek. „Ki tudja, hogy sorsverés-e ez vagy sem?” – felelte nyugodtan az ember. Pár nap múlva lova visszatért, és egy másik vadlovat hozott magával. „De szerencsés ember!” – jegyezték meg erre irigykedve. „Ki tudja, hogy ez valóban szerencse-e?” – válaszolta emberünk. Fiát a vadló levetette hátáról, és az kitörte a lábát. Az emberek erre ismét sajnálták, de nemsokára kitört a polgárháború, és a falu összes fiatalját besorozták, az egy beteg kivételével. Akkor ismét szerencsés lett emberünk, és így tovább.

A távolabbi jövő ismerete hiányában valahogy ennyire vagyunk mi is képesek megítélni a velünk vagy másokkal történt eseményeket.

Isten jó, Ő mindig jó, soha nem szűnik meg szeretni minket, javunkat keresni. Ez Jézus evangéliumának, örömhírének a lényege. Úgy szerette Isten a világot, hogy még egyszülött Fiát is odaadta érte, hogy mindaz, aki benne hisz el ne vesszen, hanem örökké éljen (Jn 3, 16). Úgy szeretett Isten minket, hogy Jézus személyében még azt is megengedte, hogy úgy bánjunk Vele, ahogyan bántunk, és mégsem haragudott meg ránk! Fia kínhalálát inkább megváltásunkra fordította, arra, hogy ezáltal az örök boldogsággal tudjon minket megajándékozni. Isten azóta is ugyanígy szeret minket, mellettünk áll, javunkat keresi. „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább mennyei Atyátok...” (Lk 11, 13)

Mit kér Jézus cserébe ezért a szeretetért? Csak azt, hogy **higgyünk benne**, higgyünk az általa hirdetett evangéliumban, örömhírben. Hogy ne dőljünk be a gonosz lélek sugallatának, aki ma is arra akar rábeszélni minket – mint annak idején ősszüleinket – hogy Isten nem jó, nem a javunkat akarja. Ne engedjünk a kísértésnek, ne pont azt „lőjük ki” életünkéből, aki a leginkább szeret minket, akire mindig bátran támaszkodhatunk, mert tetteinktől függetlenül mindig a javunkat keresi! Lehet, hogy nem mindig értjük életünk alakulását, nem könnyű elfogadni annak egyes történéseit. Ettől viszont ne válasszuk a könnyebbit, de helytelen megoldást, hogy Istenre hárítjuk a felelősséget! Ő nem egy mennyei keverőpult mögött ül, ahonnan irányítja a földi eseményeket, hiszen a világot az általa létrehozott törvényszerűségek irányítják, az embereket pedig valódi szabad akarattal ajándékozta meg. Isten - úgy, mint annak idején Jézus személyében – ma is velünk van, hogy segítsen nekünk, erőt adjon szenvedéseinkben, segítsen jóra fordítani azt a rosszat, amit sokszor éppen a mi vagy mások rossz döntései, bűnei okoztak. Persze, néha tesz csodát is, de a csoda attól az, hogy nem hétköznapi gyakorisággal történik!

Ebben próbáljunk hinni, akkor is, ha netán érzelmeink mást mondanak. Isten nem csak akkor létezik, és nem csak akkor jó, amikor mi ezt így érezzük, hanem ő mindig létezik, és mindig jó. Hinni éppen ezt jelenti: a felismert igazsághoz ragaszkodni, erre építeni életünket.

Gondoljátok át, hogy igaznak tartjátok-e azt, amiről most olvastatok. Ha nem tudtok mindenben egyetérteni vagy kérdéseitek vannak, beszéljétek meg ezeket egy olyan személlyel, aki tud nektek segíteni a tisztán látásban. Ha viszont ti is azt gondoljátok, hogy Isten mindig jó, és mindig szeret minket, akkor ezt most saját szavaitokkal köszönjétek meg neki, majd kérjétek, hogy az Ő jóságában való hit mindig megmaradjon bennetek. A jó Istennek biztosan nagy örömet fogtok ezáltal okozni, hiszen Ő is boldog, ha azt látja, hogy olyan személyek is vannak a világban, akik bíznak benne és hálásak jóságáért. Ti magatok pedig biztosak lehettek abban, hogy személyében egy olyan baráttra tesztek szert, aki soha nem hagy cserben benneteket, akire mindig számíhattok, még a legnagyobb nehézségekben is.

Tarzi a.

Hittansarok

A SZENTMISE (26)

Az átváltoztatás (1)

„Áldott, aki az Úr nevében jön” – énekeltük a szentmisében, éppúgy, mint annak idején, az első Virágvasárnap énekelték a hívő zsidók Jézus ünnepélyes bevonulása közben Jeruzsálemben. Minden szentmisében Jézus bevonul városába, az Egyházba – és rajta keresztül a világba –, hívei tömegétől kísérve, igaz, nem számárháton, hanem egy felszentelt pap közreműködésén keresztül.

Virágvasárnap „hivatalos” neve „az Úr szenvedésének vasárnapja”. Jézus nem földi uralkodóként vonult be a választott nép fővárosába – úgy, mint ezt sokan remélték –, hanem az Úr Szolgájaként⁸, aki azért jött, hogy népét megmentse legnagyobb ellenségétől: a bűntől. Ha a rómaiakat akarta volna kiűzni az országból, akkor Jézusnak hadseregére, jól képzett, lelkes katonákra lett volna szüksége, olyanokra, akik az ellenség katonáit képesek legyőzni, megsemmisíteni. A bűn legyőzésére viszont nem szükséges mások megsemmisítése, ellenkezőleg: Jézus magát engedte legyőzni, megsemmisíteni az „ellenségtől”!

Jézus e végső „harcáról” nagyon találóan írt több száz évvel korábban Izajás, egy próféta látomásban. *„Nézzétek, szolgám diadalmaskodik, főséges lesz és felmagasztalják, és nagy dicsőségre emelkedik. Amint sokan megborzadtak láttán, - hiszen oly dicstelennék látszott, és alig volt emberi ábrázata -, úgy fog majd sok nemzet ámulni rajta, és királyok némulnak el színe előtt. (...) Nem volt sem szép, sem ékes [hiszen láttuk], a külsejére nézve nem volt vonzó. Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfia, aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra. Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát. Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját. Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen, kitepték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották. A gonoszok közt adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszságot, sem álnokság nem volt a szájában. Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete, és teljesül általa az Úr akarata. “Majd ha véget ér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és meglegedés tölti el. Szünetével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaikat magára vállalta”.* (Iz 52, 13 – 53, 11)

Milyen nehéz Jézusnak a bűn elleni harc logikáját megérteni! Mi, egyszerű emberek, mennyire másként gondolnánk a világ megváltását! Talán úgy, mint egyesek gondolták az iraki diktatúra megdöntését, vagy sok más hasonló eset megoldását a világ történelme folyamán: a „rosszak” legyőzésével, megsemmisítésével. Bár mindig szembesülnünk kell azzal a ténnyel, hogy a rossz elleni küzdelemnek ez a fajtája igazából nem vezet semmi jóra, mégis minduntalan ugyanezekhez az eszközökhöz folyamodunk a legkönnyebben (és itt gondolhatunk az egyéni konfliktusok kezelésére is, nemcsak a nagy háborúkra!). Ezért is

⁸ Lásd Izajás jövendöléseit az Úr Szolgájaról: Iz. 42, 1-7 / 49, 1-4 / 50, 4-9 / 52, 13 – 53, 12

kellett Istennek emberré lennie, mert az ember magától nem lett volna képes arra, amit Jézus tett értünk.

A szenvedés önmagában azonban senkit sem képes üdvözíteni; a szenvedés önmagában egy rossz dolog! A megváltás művében sem Jézus szenvedésének mértéke volt az, ami a bűnt legyőzte, hanem a szenvedésben tanúsított hozzáállása. A bűnt (aminek gyökere az önzés) nem a szenvedés, hanem a szeretet győzi le. A szeretet nem érzelmekből áll csupán, még kevésbé szavakból. *Senkinek sincs nagyobb szeretete annál* – mondta Jézus –, *aki életét adja barátaiért* (Jn 15, 13). Hiszen a szeretet annyi, mint *odaadni mindent, és odaadni önmagunkat* (Kis Szent Teréz). Akkor szeretek, amikor valamit odaadok magamból másnak: kedvenc tárgyaimból, pénzből, időmből, akaratomból, elképzeléseimből (amikor pl. másokhoz igazítom napom, életem alakulását azért, hogy nekik jó legyen). Ezek az odaadások mindig valamifajta szenvedéssel járnak, akkor is, ha ezt örömmel tesszük, viseljük el. De a szenvedések is képesek szeretetté alakulni bennünk, ha ezeket valakiért vagy valami jó megvalósulásának érdekében viseljük el!

Ilyen módon szenvedett az Úr Jézus: szeretetből odaadva magát értünk, Isten üdvözítő akarata szerint. „**Értük szentelem magamat...**” – imádkozta az utolsó vacsorán, a kínszenvedése előtti órákban (Jn 17, 19), jelezve ezzel, hogy a rá váró szenvedést értünk akarta elviselni. (Oda)Szentelni magát annyi, mint odaadni magát teljesen valakinek vagy valaminek. Bár manapság hétköznapi, profán helyzetekre is alkalmazzuk (pl. a munkának, a kutatásnak, könyvírásnak stb. szenteli magát), eredetileg az szentelni szó (latinosan „konszekráltni”) vallásos fogalom. Az ember Istennek szentel tárgyakat, épületeket, személyeket, ezáltal „kivonja” őket a profán, hétköznapi élet használatából, és egy szent célra ajánlja fel. Amikor Jézus azt mondta, hogy értünk szenteli magát, ez nagyjából azt jelentette, hogy emberi életét nem emberi szempontok szerint, a maga földi érdekét keresve akarja megélni, hanem teljesen Istennek ajánlja fel, hogy Ő ezt a mi javunkra használja úgy, ahogy azt jobbnak látja. Ezért a Getszemáni kertben, bár a rá váró szenvedésekkel szembesülve vért izzadott, Isten akaratára bízta magát: „Atyám, ha lehetséges múljék el tőlem ez a kehely, de ne úgy legyen ahogyan én akarom, hanem úgy, ahogyan te”(Lk 22, 42). Pilátus ítélőszéke előtt állva pedig azt mondta neki, hogy csak azért van hatalma fölötte, mert azt Istentől kapta. Ezzel talán azt akarta jelezni, hogy a keresztfeszítés ugyan az emberek műve és bűne, amiről majd felelniük kell⁹, de ő ezt mégis Isten kezéből fogadja, aki mindezt – a bűnös emberiség megmentése érdekében – számára megengedte. Ilyen lelkülettel szenvedett és halt meg értünk az Úr Jézus.

A konszekráció, (meg-/oda)szentelés odaadást jelent. Bár Jézus egész élete egy Istennek szentelt élet volt az emberek javára, ezt az odaadást mégis a legteljesebb formában kereszthalálában tudta kifejezni, megvalósítani. Akkor tudott valójában mindenéről lemondani értünk: nem csak életéről, az élet nyújtotta kényelemtől, biztonságról, testi épségéről, hanem terveiről, saját elképzeléseiről, addigi munkája sikerességéről, becsületéről, mindarról, ami egy normál, tisztességes emberi léthez hozzátartozik. Vállalta a teljes külső és belső megsemmisülést. Ebben a önként vállalt megsemmisülésben adta oda, szentelte magát teljesen értünk.

Miért volt fontos most erről ennyire részletesen beszélnem? Mert a szentmise áldozatban Krisztusnak erre az áldozatára emlékezünk, ezt jelenítjük meg a szentségi színek alatt a kenyér és bor átváltoztatásakor. Talán ezért is nevezték latinul az átváltoztatást *consecratio*-nak. Ez a szó nem csak a kenyér és a bor Istennek való szentelésére („konszekrálására”) utal, hanem Krisztus értünk történő „konszekrációjára” is, ami kereszthalála által valósult meg, és amely a szentmisében a kenyér és bor Krisztus testvévé és vérévé változása által válik jelenlővé.

⁹ „Nem volna fölöttem hatalmad, ha onnan felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki a kezedre adott, nagyobb a bűne.” (Jn 19, 11)

Még sok mindent lehetne erről a témáról írni, de ezeket hagyjuk a következő alkalomra. Egyelőre csak azt jegyezzük meg, hogy az „Íme, hitünk szent titka” átváltoztatás utáni felszólítás nem arra a titokra vonatkozik, hogy a kenyér és bor Krisztus testévé és vérévé képes változni, hanem arra a még nagyobb misztériumra, hogy Isten Krisztusban annyira szeretett minket, hogy a kereszthalál által értünk szentelte magát¹⁰, megnyitva ezáltal számunkra az örök üdvösség felé vezető utat.

A Nagyböjt folyamán többször gondolkodjunk el Jézus irántunk tanúsított szeretetéről, az értünk önként elviselt kínszenvedéséről és kereszthaláláról. Amikor pedig részt veszünk a szentmisén, és az átváltoztatás szavai hangzanak el, képzeljük el, hogy maga az Úr Jézus személyesen mondja el ezeket nekünk, úgy, miként tanítványainak az utolsó vacsorán, az a Jézus, aki földi életében mindazokat a kegyetlen dolgokat átélte értünk, értem és érted is. Mert csak így tudjuk majd utána igazából, hálatelt szívvel elmondani neki: *Halálodat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.*

Tarzi a.

MARCELL ATYA

*Marcell atya születésének 120. évfordulója
1887-2007*

MARCELL ATYA ÉLETE (2)

Életének második szakaszában a második ellenséget győzte le, a világot. Mintha Marcell atya is találkozott volna az Úr Jézussal, mint annak idején a gazdag ifjú. Hiányérzete támad: Isten vár még tőle valamit. De mit? Szeretne elvonulni valami magányos helyre, hogy ezt az ügyet megbeszélje Istennel.¹¹ Végül is Mödling, a verbiták hatalmas kolostora mellett dönt. Nagy szeretettel fogadják. Itt kezdi el 40 napos lelkigyakorlatát.

Kezébe kerül Avilai Szent Terézia életrajza. Kelletlenül kezdi el olvasni, majd aztán nem tudja kezéből letenni. Magára ismer Szent Terézia írásaiban. Így ír erről:

*Mintha egy lettem volna lélekben a Szenttel, egy az egész – Kármellel! A Kármel imája az én imám! A Kármel ügye az én ügyem! A Kármel Szüze, a Virgo Carmeli – az én Anyám!*¹²

A lelki szegénységről kezd el elmélkedni. A középkori nagy misztikus Suso Henrik világosítja meg: Isten egymaga elégséges.

Hatalmas lelki viharba kerül. Isten magához akarja vonzani, de a világ is mindent megtesz, hogy megtartsa magának.

Végül is három fokozatban, a három szerzetesi fogadalomnak megfelelően teljesen átadja magát a Szűzanyán keresztül az Úrnak. Így írja:

A legkönnyebb letenni a tisztaság fogadalmát. Le is teszem. S már mentem is az oltár elé. Igazán nem tudom: szentáldozásnál, vagy egészen privátim?! – De nem számít. Mert én mindenképpen halálos komolyan vettem fogadalmamat. Éreztem, bizonyos voltam benne:

¹⁰ Ezért válaszoljuk azt, hogy „Halálodat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz”, nem pedig olyasvalamit, hogy: „Hiszünk ebben a nagy titokban” vagy „Hála neked, Jézusunk, hogy valóságosan jelen vagy a kenyér és bor színe alatt”.

¹¹ Puskely Mária Marcell atya, Prugg Verlag 1986. 30. o.

¹² Szépszeretet, Verlag St. Josef, 1999. 74. o.

*Anyám akarja, a Szentlélek diktálja. És nagyon boldog lettem tőle. – Tisztult a helyzet. A vihar elcsendesedett. A sötétség oszladozóban volt. A lilium fehérén ragyogott.*¹³

*Jöhetne a második fogadalom: szegénység! Miért ne? – Csak lemondani mindenről! – De hát hogyan? Elmenni – barátoknak? Meztláb? Csuhában? Nincs többé elegancia? Pénz? Előkelőség? Étkezőkocsi, fürdőszoba, szmoking, fotój, lakkcipő, szarvasbőrkesztyű: Zsöllye, közvetlenül a zenekar előtt. Ah, Istenem! – És újra kezdett kavarogni... Leütöttem a fejemet. Elgondolkoztam. – Tartogattam a gazdagságomat. Pedig tudtam már, hogy könnyebb a tevének átmenni a tűfokán...De röstelltem: mit szólnak majd – a familiák, ez is az is, - az emberek?! Láttam a képzeletemben, hogyan ítélnék el!... A világ szörnyen kísértett. Erősen kavarta a zavart a Sátán.*¹⁴

Végül is megadta magát, letette a szegénységi fogadalmát.

...most jött csak igazában a neheze! A legkeményebb dió... Az engedelmisség!... Tehát: ember! Nem mehetsz, mikor s ahova akarsz. Emlékszel rá? Civil életednek az volt a legnagyobb élvezete: mehettél szabadon, ellenőrzés nélkül, amikor, s ahová akartál! – Kinek mi köze hozzá?! – Szabad, független, - úr voltál!...

*A vihar kitört, csattogott, villámlott s megint nagyon sötét lett. – Ekkora, de ily hallatlan áldozatot hozni! –Hogy még egy gyufaszálat se tarthatsz engedély nélkül a zsebedben! Börtönbe leszel csukva, hiszen mi más a kolostor?... Szüntelenül parancsolnak neked, soha nem teheted azt, amit akarsz. Le kell mondanod még az értelmi meggyőződésedről is. Nem lehet véleményed. Utolsó leszel, stb...Napokon keresztül tartott a harc.*¹⁵

Végül is letette az engedelmisségi fogadalmát is. Még be sem lépett a kolostorba, de már tökéletes szerzetes volt. Legyőzte a világot, már nem volt úr fölötte. A lemondás által elérte a tökéletes szabadságot: Krisztust. Fél évig még kolostoron kívül élt, de már nem a világnak.

Egy Lourdes-i zarándoklat még jobban megerősíti hivatását. Tart még egy lelkigyakorlatot a jezsuitáknál, majd jelentkezik a Huba utcai Kármelben felvételre. Elküldik Győrbe is, hogy Ernő atyával, az akkori magiszterrel is beszéljen. Ez volt az utolsó, legkegyetlenebb próba. Egész eddigi lelki útját kérdőjelezte meg az Ernő atya. Ezt a próbát is kiállta, győzött a Kármelhegyi Boldogasszony.

1925. július 15.-én öltötte magára a kármeliták egyszerű ruháját. Ezáltal gyakorlatilag is elhagyta a világot. 1930-ban szentelték pappá, rögtön kinevezték novícius magiszternek. 25 évig 1950-ig élt kolostorban, a szerzetesrendek feloszlásáig.

Mária dicséretét énekelte egész életében. Keresett gyóntató volt, nagyhatású szónok. Máriás szentbeszédeit könyv alakban is megjelentették. Több könyvet írt a lelkiéletéről.

Végül elérkeztünk Marcell atya életének harmadik szakaszához. Legyőzte a bűnt, vagyis megtért, legyőzte a világot, vagyis szabad lett tőle, de még a legnagyobb ellenség hátra van. Életének harmadik szakaszában a testet is legyőzte, föláldozta önmagát az áldozati oltáron, mint Mestere, Jézus Krisztus.

1950-ben feloszlatták a szerzetesrendeket. Ő is utcára került. Egy család fogadta magához. Ágyrajáró lett, csak éjszakára ment a lakásra. Többi idejét gyóntatással, imádsággal és a városban való utazással töltötte. Lassú vértanúság lett az osztályrésze. Sinkó Ferenc így emlékezik meg erről az időszakról:

„Nem forradalmi változások idején szokásos rendkívüli és látványos vértanúság jutott osztályrészül, hanem a mindennapok közönséges szürke mártíromsága, amelyet ezer és tízezer öregedő férfinek és nőnek kellett és kell minden korban elszenvednie olyan

¹³ Szépszeretet, Verlag St. Josef, 1999. 81. o.

¹⁴ Szépszeretet, Verlag St. Josef, 1999. 82. o.

¹⁵ Szépszeretet, Verlag St. Josef, 1999. 83. o.

társadalomban, amelyben baj van, zavar uralkodik a szeretet ismeretében és gyakorlatában...”¹⁶

A 40 év kommunista ateizmusának nem csak vértanúi voltak, mint Boldog Apor Vilmos püspök úr, hanem olyan csendes hitvallói is, mint Marcell atya. Sinkó Ferenc így jellemzi Marcell atyát:

„...Újra és újra megfogalmazza elhatározását, hogy szeretteiért, övéiért még többet kíván vállalni, szenvedni, áldozatul hozni. Ezek az övéi nemcsak lelki gyermekei, gyónói, hanem azok a testvérek is, akik szeretetlenül bánnak vele, újra és újra megalázzák.”¹⁷

Nagyon sok betegség kínozza: neuralgia, érgörcs, zsába, prosztata, süketség... Ezeket úgy fogadja, mint Isten ajándékait. Így írja naplójában:

*Két drága ajándéka Jézusnak: a zsába és a süketség. Nagyon becsülöm mindkettőt. Nem titkos. Nyilvános. Lehet mutogatni, mint az ékszerdobozt. Jókedvűen, hálálkodva. Allelúja!*¹⁸

1966. február 16.-án ezt írja naplójában:

*A lelkeért! A lelkekért! Áldozat vagyok értük. Elfogadod Jézusom?*¹⁹

A naplójegyzet két utolsó sora rejtelmes. Jézus szólal meg bennük:

*Jöjj! Főldölözlak értük! A lelkekért! Várlak a golyó tetején...*²⁰

Május 16-án, Stock Szent Simon ünnepén combnyaktörést szenved. Kórházba szállítják. Végigszenvedi Krisztus keresztútját. Tüdőgyulladást kap. Kiújul az urémia. Május 28.-án, szombaton az egyre fokozódó vizenyő miatt gégemetszést alkalmaznak. Délután már nem ismert meg senkit.²¹ Pünkösöd hajnala viharral érkezett... Kint óriási vihar dúlt, fákat csavart ki. Légzése lassúbb, csendesebb lett és reggel hat óra után 10 perccel dobbant utolsót szíve, lépte át az Örökkévalóság küszöbét. Célba ért. Karjaiba vette őt a Kicsike és szívébe zárta mindörökre.²² Jézus Krisztus elfogadta áldozatát, főldölözte őt a lelkekért.

Szabó Imre püspök a ravatal előtt prófétai szavakat mondott: Szentet temetünk! Nem érte, hanem hozzá kell imádkozni!

Bánk József akkori győri segédpüspök temeti a győri kármelita templom kriptájába. Rendtársai a dicsőséges rózsafüzért imádkozzák a friss sír mellett.

A koporsót rejtő kis fülke elé hamarosan márványlap került, aztán lassanként megjelentek körülötte a Marcell atya mennyei közbenjárásáért hálálkodók márvány táblácskái.²³

fr. Albert

KÁRMEL SZÉPSÉGE...

Avilai Szent Teréz

GONDOLATOK AZ ÉNEKEK ÉNEKÉRŐL

V. FEJEZET

¹⁶ Sinkó Ferenc Küldetésben a Szűzanyáért! 1991. 53. o.

¹⁷ Sinkó Ferenc Küldetésben a Szűzanyáért! 1991. 56. o.

¹⁸ Rendi archívum.

¹⁹ Rendi archívum.

²⁰ Rendi archívum.

²¹ Sinkó Ferenc Küldetésben a Szűzanyáért! 1991. 72. o.

²² Sinkó Ferenc Küldetésben a Szűzanyáért! 1991. 72-73. o.

²³ Sinkó Ferenc Küldetésben a Szűzanyáért! 1991. 113.

Tovább fejtegeti az egyesülő imát. Elmondja, hogy mennyi kincset gyűjt benne a lélek a Szentlélek működése folytán és mekkorára növekszik benne az elszántság arra nézve, hogy Kedveséért szenvedjen.

*"Annak árnyékában ültem, akit óhajtottam,
s az Ő gyümölcse édes az én torkomnak."*

Kérdezzük már most az Arától és tudjuk meg ettől az isteni ajkakon csüngő és isteni keblen nyugvó áldott lélektől, hogy mit kell akkor tennünk, hogyan kell viselkednünk és mit kell mondanunk, ha az Úr esetleg minket is részesít ebben a magasztos kegyelemben. Az Ara felelete így hangzik: „Annak árnyékába ültem, akit óhajtottam, s az Ő gyümölcse édes az én torkomnak. Bevezetett engem a Király a boros pincébe és elrendezte bennem a szeretetet.” Azt mondja tehát: „Annak árnyékába ültem, akit óhajtottam.” Ó, Uram, Istenem! Mennyire fűrdik ez a lélek az isteni Nap sugaraiban és hogyan lángol annak hevétől! Azt állítja, hogy annak árnyékába ült, akit óhajtott. Azután almafához hasonlítva Őt, azt mondja, hogy gyümölcse édes az ő torkának. Ó, ti imádságos lelkek: élvezzétek külön-külön ezen szavak mindegyikét! Mennyi mindenféleképpen szemlélhetjük a mi Urunkat! Mennyi mindenféle lelki táplálékot találunk Őbenne! Valóságos manna Ő, amelynek annyiféle az íze, ahány ízt csak óhajtunk benne találni. Milyen felséges ez a mennyei árnyék! Ki tudná azt mind elmondani, amit az Úr erre az árnyékra vonatkozólag velünk megérttet! Eszembe jutnak azok a szavak, amelyeket az angyal intézett a Boldogságos Szűzhöz: „A magasságbelinek ereje megárnyékoz téged.” Ó, milyen biztonságban érzi magát a lélek, ha az Úr fölemeli erre a magaslatra! Akkor azután bátran leülhet és nyugodt lehet.

Jegyézzétek meg, hogy legtöbbször, sőt majdnem mindig, ezeket a rendkívül magasfokú lelki ajándékokat és nagy kegyelmeket az Úr csak olyanoknak adja meg, akik már sokat dolgoztak Őérette és igen epedtek az Ő szeretete után. Kivételek természetesen azok az esetek, amelyekben az Úr jónak látja valakit egészen határozott meghívásban részesíteni, amint tette például Szent Pál apostollal. Ez utóbbit egyszerre emelte föl a legmagasabb szemlélődés színvonalára, megjelent és beszélt neki, úgyszólván ott helyben szentté tette. Rendesen azonban, mint mondom, az ilyen lelkek már régóta igyekeztek Ő Szent Felségének mindenben kedvére tenni. Évek hosszú sora óta gyakorolták például az elmélkedést és keresve kutattak Jegyesük után; teljesen ráuntak az összes világi dolgokra; megerősödtek az igazságban; nem keresnek másban örömet, kényelmet és pihenést, mint abban, amiben igazán lehet és szabad azt keresni; az Úr védelme alá helyezkednek és nem szorulnak másra. És mennyire igazuk van abban, hogy kizárólag Ő Szent Felségébe vetik bizalmukat! Hiszen minden reményük teljeseedik! Milyen boldog az a lélek, amely megérdemli, hogy ebben az árnyékban pihenhet! Boldognak kell mondani már azok alapján is, amiket itt a földön lehet rajta észlelni; mert hiszen az, amit csak maga a lélek tapasztal bensejében, még sokkal fenségesebb, amint erről gyakran volt alkalmam meggyőződni.

Úgy látszik, hogy mikor a lélek az imént említett lelki örömben részesül, úgy érzi, mintha teljesen el volna merülve valami árnyékba; mintha az, mint valami köd, minden oldalról körülvenné őt, s mintha ez a köd nem volna más, mint maga az Istenség. Ebből azután mindenféle hatások származnak a lélekre, s valami olyan élvezetes harmat hull reá, hogy teljesen megszüntetik benne a világi dolgok okozta unottságot. Mélységes nyugalomba merül, s még az is terhére van, hogy lélekzenie kell. A lelki tehetségek úgy elpihentek és elcsendesültek, hogy még jó gondolattal sincs kedvük foglalkozni. Legalább is nem akarnak ilyent felidézni, még kevésbé pedig azt tovább szólni. A léleknek nincs arra szüksége, hogy akárcsak a kezét is mozdítsa, vagy hogy fölemelkedjék - értem: az elmélkedés révén, - mert az Úr maga szakítja le számára az almát arról az almafáról, amelyhez Őt az Ara hasonlítja, s elkészítve, sőt valósággal megemésztve adja azt be neki. Ezért mondja, hogy: „Az Ő

gyümölcse édes az én torkomnak.” Aminthogy, tényleg, itt csak élvezet vár reá; tehetségeit nem kell fárasztania.

Ami pedig az Istenségnek ezt az árnyékát illeti, megjegyzendő, hogy ez az elnevezés teljesen találó, mert hiszen itt a földön nem láthatjuk azt világosan, hanem csakis ezen a ködfátyolon át. Azonban az ebben a ködben rejlő, ragyogó, isteni Nap a szeretet sugarát lövelli a lélekbe s vele azt a tudatot, hogy Ő Szent Felsége közel van hozzá; olyan közel, hogy azt ki sem lehet mondani. Ha valaki ezt az állapotot közvetlen tapasztalatból ismeri, az, tudom, igazat fog nekem adni abban, hogy az Ara szavait jogosan lehet ilyen értelemben felfogni.

Nézetem szerint itt a Szentlélek a közvetítő a lélek és Isten között; Ő az, aki olyan lángoló vágyakat kelt és mivel oly közel van hozzá, hatalmas tüzet gyújt benne. Ó, Uram, milyen végtelenül irgalmas vagy Te itt a lélekkel szemben! Áldjon és dicsóítsen minden teremtmény mindörökké azért, hogy olyan hűséges Kedves vagy! Ó, én Uram és én Teremtőm!

Lehetséges-e az, hogy van ember, aki Téged nem szeret?! Ó, jaj nekem, hiszen éppen én vagyok az, aki oly hosszú időn át nem szerettelek! Ó, miért nem ismertelek akkor?! Mennyire lehajtja ágait ez az isteni almafa, hogy a lélek végre valahára szakítson róla! Hogy megértse fenséges nagyságát és azt, hogy milyen sokszor és milyen végtelenül irgalmas volt vele szemben! Hogy lássa és élvezze a gyümölcsöt, amelyet a mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése árán termelt, mert hiszen kimondhatatlan szeretetében saját drágalátos vérével öntözte a fát.

Az imént mondotta a lélek, hogy élvezte az isteni kebelnek tejét. A Jegyes akkor még azért szoptatta így, mert még kezdő volt ezen nagy kegyelmek terén. Most azonban már jobban megnőtt, s a Jegyes fokozatosan képesíti őt mindig többre. Almával táplálja s azt akarja, hogy értse meg, mennyire köteles neki szolgálni és érette szenvedni. Azonban ez még nem minden. Csodálatos és megszívlelésre méltó dolog, hogy mihelyt a lélek teljesen az Úré; mihelyt teljesen önzetlen és semmiben sem keresi a maga érdekét, hanem mindenben kizárólag az ő Istenéét, akit mindenekfölött szeret; s mihelyt az Úr észreveszi ezt rajta: attól kezdve szünet nélkül közli magát vele és pedig annyi mindenféle módon, amint csak az isteni Bölcsességtől telik.

Azt hihette volna az ember, hogy a békének első helyen említett jele után a lélek már nem részesülhet nagyobb kegyelemben, pedig ez, amelyről most beszéltem, még annál is sokkal magasabb. Igaz, hogy csak igen felületesen, s inkább csak főbb vonásaiban adtam elő. Abban az említett könyvemben, leányaim, ha az Úristen is úgy akarja, hogy megjelenjék, mindezt igen világosan fogjátok megtalálni.

Már most az említettek után van-e még valami, ami után vágyódhatnánk?! Ó, én Istenem, milyen alacsonyan szárnyalnak a mi vágyaink a Te csodáidhoz viszonyítva! Milyen mélyen lent maradnánk, ha az, amit Te adsz, arányban volna azzal, amit kérünk! Azonban nézzük csak, hogy mit mond erre vonatkozólag tovább az Ara.

A világban, de nem a világból

A Világban Élő Kármel rovata

JELES NAPOK A KESZTHELYI VÉK KÖZÖSSÉG ÉLETÉBEN

„Isten házában indulunk, örömtől dobban a szívünk!” Ezzel a lelkülettel indítottuk el a napot 2006. november 18-án, amikor is egy egész napos lelki gyakorlatra jött össze közösségünk.

Pontban 9 órakor megérkezett Kristóf atyánk a kápolnába, ahol már mindnyájan együtt vártuk a Szentlelket és az atyát. E mosolygós lelki napnak a mondanivalója: „együtt, egymással és egymásért”

Kristóf atya tanítása kedélyes, játékos és vidám együttlét volt, mely teljesen elfelejtette mindnyájunkkal minden gondunkat, bajunkat. A tanítás után a finom ebédet közösen fogyasztottuk el jó étvágygal, majd egy sétát tettünk az udvaron, melybe Sándor atya is bekapcsolódott. Ezután egy filmet néztünk meg, majd kielemeztük a végén.

Az emeleti kápolnában folytattuk együttlétünket Szentségimádással. A csendben figyelhattunk Jézusra, kérhettük kegyelmeit, befogadhattuk az Ő Szentséges Szívéből felénk áradó szeretetet, mely gyorsan lefoglalta a szívünket. Az egy óra olyan gyorsan elröppent, mintha 1 perc lett volna. A szeretetben így felforrósodott szívünkből sok kérés szállt Jézus felé égi Édesanyánkon keresztül is, hogy tartsa össze szeretetben kis közösségünket és gyarapítsa létszámunkat.

Ilyen felkészült lélekkel vettünk részt a Szentmisén, mely ugyancsak ezen a helyszínen folytatódott. Együtt, egységben és szeretetben voltunk jelen a lakomán, ettük az Ő szent Testét és ittuk az Ő szent Véréit egyszerűen, természetesen, szívtől szívig. Nagyon felemelő és felejthetetlen nap volt.

„Milyen boldogok Uram, akik házadban lakhatnak: Magasztalhatnak téged örökké!”

Ez a csodálatos lelki nap felkészítés volt egy még csodálatosabbra. 2006. november 26-án tartottuk havi gyűlésünket, mely Katalin testvérünk beöltözésének az ünnepe volt. Kristóf atya kedves, egyszerű szavakkal fogadta őt a Világban Élő Kármeliták keszthelyi közösségébe és végezte el az ilyenkor szokásos szertartást Bernadett nővérünknek, a nevelés kinevezett vezetőjének a segédkezésével:

” Vedd ezt a Skapulárét, Kármel szent ruháját, viseld azt méltón Jézus Krisztus szolgálatában, a Szűz Anyát utánozva.”

Krisztus Király ünnepe volt ezen a napon és testvérünk erről a szép napról lett elnevezve; Krisztus Királyról nevezett Brigitta nővér lett a rendi neve. Testvéri szeretettel, öleléssel fogadtuk mindnyájan új testvérünket.

Ezután közösen mentünk ki a templomban részt venni az esti szentmisén. Kristóf atya nagyon szép szentbeszéde után három nővérünk tette le az ünnepélyes végleges ígéretet: Jézusról nevezett Márta, Rózsafüzér Királynőjéről nevezett Julianna, és Őrangyalokról nevezett Ágota nővérünk. Eltökélték, hogy az evangéliumi tökéletességre törekszenek a tisztaság, szegénység, az engedelmesség, evangéliumi tanácsok, a boldogságok, vagyis a Sarutlan Kármeliták Világi Rendjének Regulája szerinti szellemben való életre egész életükben. Ígéretüket gyermeki lélekkel rábízták Szűz Máriára, a Kármel édesanyjára és királynéjára. A közösség köszöntése után folytatódott a szentmise. Annak végeztével egy boldog együttlétre mentünk vissza a kápolnába Márta, Julianna és Ágota nővérünkkel együtt, ahol mindhármuk nevében Márta nővér mondott köszönetet rendi szüleinknek, a kármelita szenteknek a segítő közbenjárásukért, imáikért, majd Kristóf atyának, Bernadett és Katalin nővérünknek, Cecilia perjelnöknek megköszönve a sok szeretetet, türelmet, tanítást és gondoskodást, amit kaptak tőlük.

„Szívem ünnepi szózáttól árad, a királynak zengem dalomat.”

„Döntöttem, a hűség útját választottam,

Végzéseitehhez tartom magam.”

Az egész közösség hálásan köszöni Kristóf atya közreműködését, és kérjük életére és munkájára Isten áldását. Együttal egy szívvel és lélekkel mondjuk:

„Leborulok előtted, Uram és dicsőítem nevedet.

Mert nagy vagy Te és csodákat művelsz.
Egyedül Te vagy az Isten. Uram, vezess engem utamon, hogy igazságban járjak.
Szívemet tedd egyszerűvé, hogy félje nevedet.
Teljes szívemből dicsérlek, Uram, én Istenem,
És mindörökké magasztalom nevedet.”

Keszthely, 2006. december 31.

Keszthelyi VÉK Közösség

IDEI ELSŐ ÖSSZEJÖVETELÜNK A GYŐRI VÉK-BEN

*Jézus két drága ajándéka az újévre:
a Zsába és a Szükség.
Nagyon megbecsülöm mindkettőt.
Nem titkos. Nyilvános.
Lehet mutogatni, mint az ékszerdobozt.
Jókedvűen hálálkodva. Alleluja!
(P. Marton Marcell Boldizsár: Ajándékok)*

A jó Isten kegyelméből 2006 adventjével kezdetét vette az új egyházi év, 2007. január 28-án pedig már az új polgári év dátuma szerint megtartottuk első VÉK gyűlésünket.

Ez az alkalom sem különbözött, tért el az elmúlt évek gyakorlatától. Az ok, amiért mégis szeretném megosztani ennek a délutánnak a történéseit, az nem más, mint hogy minden nagyobb ünnepünkről beszámolunk, az évközi alkalmainkról viszont alig szólunk. Pedig ilyenkor vetjük el a szeretet magvait, ápoljuk virágait, hogy végül szeretetet is arathassunk.

Imával és egy tized rózsafüzér elimádkozásával egy szívvel adtunk hálát az együttlétért. A szokásos közösségi imádságunkban először a Szűz Anyát és Szent Józsefet szólítjuk meg, kérjük közbenjárásukat, hogy tiszta lélekkel jussunk el Jézus Krisztusunkhoz, és segítségükkel elnyerjük, amit magunk erejéből nem tudnánk elérni. Ezután a kármelita szentjeinkhez fohászkodunk közbenjárásukért, Szent Illés prófétához, Szent Terézia Anyánkhoz, Keresztes Szent Jánoshoz és Lisieux-i Szent Terézhez. Végül a szeretetre legméltóbb Urunk Jézus Krisztus irgalmát, segítségét kérjük mindannyiunk számára, hogy egyszer majd mi is részesei lehessünk a mennyei örök boldogságnak.

Az imádságot elnökünk, Farkas Andrásné (~~becenevén~~...Nyuszi?)...bevezető szavai, hírei, gondolatai követik, amelyek mindig mély lelkiségről, élő hitről és testvéri szeretetről tanúskodnak. Ezután Tarziciusz Atya atyai szavai következnek, amelyek önvizsgálatra és magunkba tekintésre is ösztönöznek.

Egy-egy ilyen találkozáskor minden aktuális hír, tennivaló, feladat, gyakorlati dolog megbeszélése után előkerül az adott „kötelező” lelki olvasmányunk értelmezése, kiértékelése. Idei lelki kincsünk Marton Marcell Boldizsár Atya, akinek szent életével, lelkiségével, írásaival ismerkedünk, elmélyítjük ismereteinket, hitünket. Idén is évfordulós évünk van, hiszen 120 éve, 1887. szept. 9-én, a Szent Szűz Születésnapja utáni napon született Marcell Atya. Az ő életszentsége is példaként áll előttünk. Nagyon gazdag lelki irodalmat hagyott maga után, amelyben kitüntetett helye van a Szűzanyának. A Szépszeretet Anyja arra hív bennünket is, hogy Mária szeretetét és szépségét mi is felfedezzük, tudván azt, hogy rajta keresztül a Jóisten – az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek- végtelen szépsége ragyog fel. (vö.: Kármel újság, XVII. évf. 2005. 6. szám, 11. p.)

A hónap negyedik vasárnapján délutánunk imával, skapuláre körmenettel, szentségimáddal és szentmisével zárult, amit Tarzi Atya mutatott be. A napi olvasmány Szent Pál apostol „Szeretet-himnusza” (1Kor 13.) volt, amely összecsengett a napi

törekvésünkkel, kitekintve az elkövetkező esztendőre, hiszen „Isten a szeretet”. Ennek tükrében kérjük az Úr Isten bőséges áldását a Kármel nagy családjára, benne kis közösségünkre, előjáróinkra, hogy imádságban egyesülve mindig az élő Isten jelenlétében tudjunk élni életünk minden napján, és ezen keresztül egyben meg tudjuk valósítani elkötelezettségünket, hivatásunkat: a Kármel karizmáját.

Isteni irgalom Anyjáról nevezett Annamária

Máriának vállruhája rajtunk...

A Skapuláré Társulatok rovata

ÚTKERESŐK

"Máriához, drága Szűzanyánkhöz tisztelettel járulunk....
Jóra térő bánatos kebellem lábaidhoz borulunk."

Ezek a gondolatok hívtak és hoztak össze bennünket a Skapuláré társulatba, hogy keresztényi életünk útmutató igazságait újból és újból átgondoljuk és a Szűzanya életmintája szerint próbáljuk megvalósítani a Krisztus-követő útját.

Mindennapi életünkben sok a félrevezető, hitünktől eltávolító kísértés. A megpróbáltatások próbára teszik bizalmunkat, Istenbe vetett hitünket. Szükségünk van meg-megingó bizalmunk megerősítésére. Ki lenne az, aki a legszebb, legjobb példamutató lenne számunkra göröngyös életútjainkon? A Szűzanya, aki életmintájával példakép minden ember számára. „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint.” Marcati atya ebből meríti az élet útmutató példáját, ezt ajánlja nekünk is igazságot kereső bizonytalan, ingadozó, hétköznapi embereknek. Az a felismerés, hogy kereszténynek lenni annyi mint halálosan komolyan venni Isten akaratát, megvilágítja életünk célját, feladatát. Ahhoz, hogy ezt megvalósítsuk fel kell ismernünk mindenkor azt az isteni akaratot, amely életünket kíséri. Jó alkalmat szolgálnak erre a Skapuláré társaság összejevetelei, ahol megbeszéljük közös gondjainkat, megpróbáljuk felismerni és megérteni mi az amit követnünk kell.

A II. Vatikáni Zsinat felismerte, hogy minden hívő keresztény feladata a tökéletesebb életre való törekvés, és ez megvalósítható átlagos emberélet körülményei között is. Jézus földi életében megmutatta, hogyan nyílhat meg az ember Istenre, példát adott, hogyan juthatunk el életünk tökéletes megvalósítására. Ezt az életformát a közösségi élet keretei között valósíthatjuk meg, a másokért való létben, másokért való szeretetben, gyakran a kereszten átvezető alázatosság, megbocsátás, engedelmesség, irgalmasság, tisztaság útján. Mindezeket saját életkörülményeink között kell vállalnunk.

Hogyan érhető ez el? Marcell atya intelmei arra figyelmeztetnek, hogy nem elég látni a követendő utat, hanem azon kell járnunk. Úgy éljünk, hogy valósággá váljanak számunkra is a keresztényi élet jellemzői. Élettapasztalatunk szerint nehéz az úton járni, hisz az emberi önzés, kételkedés, kishitűség legyőzése áldozatot kíván tőlünk. Kicsik vagyunk magunkban jónak lenni. Szükségünk van segítségre, az isteni kegyelemre, ha Isten akaratára szerint akarunk. Kis Teréz és Marcell atya élete - a Jóisten iránti bizalomra építették életüket - példaadó számunkra, hisz ők nem várták ölbetett kézzel Istentől a kegyelmet. Keresünk és kérünk kell Isten akaratát ahogyan ők tették, de tudatában kell lennünk bűnösségünknek, és

kérnünk kell Istentől az önismeret ajándékát, amit Avillai Szent Teréz Isten legnagyobb ajándékának tart, és ami ráébreszt nyomorúságos mivoltunkra, mely Isten kegyelmére szorul. A Mária-tisztelet a legbiztosabb út, amely elvezet bennünket az Isten akarata szerinti életre, hisz az evangélium legtökéletesebb megvalósítója a Boldogságos Szűzmária. Szeretnénk az Ő nyomába lépni, az Ő életmintája szerint élni, az Ő pártfogása által Isten országába jutni azzal a hittel, amit Marcell atya mond: "Mária fia nem vész el." Általa biztosan elnyerjük Isten kegyelmét és éthetünk Isten akarata szerint.

A nagykárolyi Szentlélek plébánia egyházközösségének nevében:
Stardmüller Margit

OLVASÓINK ÍRTÁK

Istenem, te vagy a Mindenem, maradj is az mindörökre énnekem.
Mint száműzött vad járnék itten, ha te nem lennél énvelem.
Atya, jegyes, testvér - Barát, - Minden vagy!
Ha te nem lennél énvelem, csak gyász, csak bús vergődés lenne
Egész szegény, kis életem. Szólni sem tudnék senkihez sem én.
Ha nem tudnálak, nem hinnélek, meghalt volna bennem a remény.
Neked panaszolok el mindent ami gyötör, ami sebez,
S ha nyom az élet terhe, a súlyból kezed levesz.

Beszélek hozzád, Te megértesz, úgy érzem válaszolsz nekem,
Áldó kezed lassan - láthatatlan gyógyítja sok fájó sebem.
A Hit a minden Uram! Hiten kívül nincs semmi itt,
Egy gyönyör van a földön: hogy velünk vagy a földön itt.
S hogy holta után ébred az igaz életre az igaz
E kis élet nagy gyötrelméért az Örökélet ad vigaszt.
A remény éltet Uram: hogy elmenve innen Tehozzád megyünk...
S hogy örök lakodban majd egykor mindig Teveled leszünk!

(Papp Margit, Cecília n. OCD – Gmunden)

Mondd Uram miért?

Mondd Uram miért
veszett ki az emberekből az érzelem,
hogy ily korban élek
szinte szégyellem.
Miért oly gonosz,
szennyes a világunk,
csak ritkán fordul elő,
hogy egy - egy igaz embert találunk.
Miért van az emberekből
egymás iránt gyűlölet,

hogy a másik embert félrelökik
és eltíporják, ha lehet.
Miért oly ritka
az őszinte barátság,
a kapcsolatokban is dominál
a képmutatás, csalárdság.
Miért oly lazák az erkölcsök,
hogy a szex és a perverzitás
ily mértékben fertőzött.
Miért nem hívők az ifjak,
miért a kötelességmentes élet a divat.
Miért öldöklük egymást az emberek,
miért van kezükben gyilkos fegyver, rengeteg.

Miért, miért, miért...?
folytathatnám kérdéseim sorát,
óh Uram csak Te tudod ennek az okát,
mi evvel a célod,
hogy teremtményed az ember
ily szörnyűségeket mer.
De Te mindig megbocsátasz,
a bűnös is talpra állhat.
Mikor úgy érezzük, hogy belefáradunk és végünk,
akkor jön Tőled csendben, melegen,
jön általad a KEGYELEM,
mely újra feltámasztja bennünk a reményt,
mert a Kereszt súlya alatt
sokszor meg - megbotlunk,
Te adsz ilyenkor újabb meg újabb esélyt,
Te erősíted meg lelkünk,
hogy ne csüggedjünk,
ismét újra kezdjünk.
Életünknek hitünk ad értelmet,
a halál ellen csak ez adhat védelmet.

Reméljük, hogy eljön egyszer
egy gondtalan, szebb Világ,
hol közösen énekelhetjük majd
a Szeretet Himnuszát.

Hammerné Nemes Katalin

POSTALÁDÁNKBÓL

HÍREK

A Szent Józsefről nevezett Szent Rafael Kalinowski év

1907 – 2007

A Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet halálának századik évfordulójához csatlakozva a Rend ebben az évben is ünnepel egy fontos centenáriumot. 1907. november 15-én Szent Rafael Kalinowski, a lengyel rendtartomány megújítója a wadowicei rendházban meghalt. 2006. július 16-án a varsói és a krakkói tartományok provinciálisai emlékévet hirdettek a mi lengyel kármelita szentünk örökéletbe való belépésének centenáriuma alkalmából. „Ez az évforduló – írják – arra ösztönöz bennünket, hogy újra megfontoljuk a mi szent testvérünk lelkiéletének örökségét, és mindenekelőtt lelkiségének üzenetét.” A lengyel püspöki karnak a megszentelt élet napjára (február 2.) megjelent üzenete kifejezetten megemlékezett ennek a kármelita szentnek a kiemelkedő példájáról. A provinciálisok közös, fent említett levelében megkérdezik: „Melyek azok az evangéliumi gyöngyök melyek Szent Rafaelben rejtőznek?” Válaszukban, miután megvizsgálták lelkiségi üzenetét ezeket a témákat javasolják: a kiengesztelődés lelkisége, hűséges és a mai korra nyitott szív, fiatalok a figyelem középpontjában, bátorság a nehézségekkel szemben... Előkészületben van – írják a provinciálisok – a Szent Rafael Kalinowskinak szentelt év programja: ez magában fog foglalni liturgikus megemlékezéseket, kongresszusokat, és kulturális programokat. A megemlékezés már elkezdődött január 21-én a černai kolostorban, ahol a szent sírja található. Majd július 21-én itt lesz egy másik nagy ünnepség is, amit Henryk Gulbinowicz bíboros, Wrocław – Breslau-i érsek fog vezetni. Az emlékév bezárásán Generális atyánk, P. Luis Arostegui lesz a főcelebráns november 7-én Wadowicében. Emlékezünk, hogy ebben a lengyel városban született 13 évvel Szent Rafael halála után, 1920-ban II. János Pál pápa. Ezért János Pál pápa úgy beszélt Rafael atyáról, hogy a „városom szentje”.

Egy Világban Élő Kármelita Szlovákiában

December 22-én halt meg Kassán Mária Milcevicoca. 2005. november 26-án kiadott számára generális atyánk egy a Rendbe befogadó okmányt. 1947. április 25-én született Eperjesen (Presov). Fiatal korától kezdve élte a kármelita lelkiséget. Mivelhogy a kommunista rezsim alatt lehetetlen volt, hogy kármelita rendi életet éljen, ezért szüzességi magánfogadalmat tett 1968-ban, melyet 1983-ban megújított. Titkos, de nagyon is hatékony segítője volt az üldözés elől rejtőző papoknak. A politikai helyzet változásával nagyon sokat segített a kassai kármelita nővéreket. 1990-től egy kármelita atya volt a lelkivezetője. 2000-ben megvédte doktori tézisét a krakkói teológiai fakultáson, és a teológia spirituális tanára lett a kassai egyházmegyei szemináriumában. Idős édesanyját hagyta itt, akit ő maga gondozott.

Új boldogok a láthatáron

December 16-án a Pápa jelenlétében hirdették ki A gyermek Jézusról nevezett Eufrazio atya (Barredo Fernandez) vértanúságának elismeréséről szóló dekrétumot. Aki a burgosi tartomány tagja volt és 37 éves korában, 1934-ben, az úgynevezett „októberi forradalom” idején lőttek le gyűlöletből a hitéért Spanyolországban, Asztúria tartományban. Boldoggá avatásának időpontját a közeljövőben tűzik majd ki.

Egy másik hír egy csodáról számol be, amit a Keresztre feszített Jézusról nevezett Tiszteletreméltó Mária Giuseppina Anya (1894 – 1948) közbenjárásának ismernek el. Giuseppina anyja a nápolyi tartomány Ponti Rossi nevű házában volt tagja. Az orvosi szakértők megbeszélése, és a teológusok tanácsának kedvező álláspontja után nemsokára

összeül a bíborosok tanácsa, a csoda végleges elfogadásának megállapításához, a boldoggá avatás elfogadásához.

Rendtartományunk hónapja

Szeretettel tudatjuk az olvasókkal, hogy tartományunkról, különböző programjainkról olvashatnak a www.karmelitarend.hu web-oldalon. Egyúttal várjuk ide is híreiket, friss eseményeket, amelyeket jó lenne közzé tenni, hogy mások is tudomást szerezhessenek róla. Észrevételek, új hírek küldhetők a budapest@karmelitarend.hu címre.

P. Sipos Mihály felelős szerkesztő

Kármel liturgikus naptár

Április

17. kedd **Boldog Battista Spagnoli** atya – – *választható emléknep*
18. szerda **Megtestesülésről nev. B. Mária** nővér – *választható emléknep*
23. hétfő **Boldog Terézia Mária Manetti** nővér – *választható emléknep*

Május

16. szerda **Boldog Stock Simon** atya – *választható emléknep*
(21. hétfő **Keszthely:** templomszentelés évfordulója – főünnep)
22. kedd **Szent Joachima de Vedruna y Mas** özvegy és nővér – *választható emléknep*
25. péntek **Pazzi Szent Magdolna** nővér – *emléknep*
29. kedd, **Szent Kelemenről nev. B. Elia** nővér – *választható emléknep*